

סלריו המקסי

"היורשים' פוגש
את 'הרמז'...
אי אפשר
להניח מהיד."
ג'ודי פיקו סופרת
רבי-המכר של ה - NYT

רומן

שרה מק'לין

רשימת הספרים הטובים של השנה של New York Times

שרה מק'לין

סערות הקוף

מאנגלית: נעה שביט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אהבות מוציאות לאור בישראל.

שרה מק'לין
סערות הקיץ

Sarah MacLean

THESE SUMMER STORMS

Copyright © 2025 by Sarah Trabucchi

published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC.,

Armonk, New York, U.S.A.

All rights reserved.

Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 18

עורכת: שירי צוק

הגהות: רמה אשוח

הגהה אחרונה: אילת שני

עימוד: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2025

מסח"ב 978-965-7831-67-0 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

למארק ולקיארה

פרק 1

ברכות יש... משהו.

אם אל'ס סטורם הייתה ממיינת את הדקות בחייה, היא לא הייתה מופתעת לגלות שבילתה כמעט שליש מהזמן במעברים ממקום למקום.

- באופניים הארגמניים הנוצצים שקיבלה במתנה ליום הולדתה השביעי והיו בבת עינה, עד שאחיה שיגר אותם לתוך מפרץ נַאֲרָאגָאֶנְסֵט ומאז לא נודעו עקבותיהם.
- בסירת המשוטים הלבנה שאבא שלה השיט אל אותו ים מלוח בכל שבתות חודש יולי לאורך ילדותה כולה, משום שהתעקש שיש להתמודד עם הטבע כמו שאלוהים התכוון.
- בשרשרת אינסופית של לימוזינות שחורות זהות עם נהגים דוממים, שהסיעו אותה מבית הספר הפרטי לשיעורי אומנות פרטיים, לפנטהאוז של משפחת סטורם בפארק אווניו, כשהעיר ניו יורק נשקפת עמומה ומעורפלת מבעד לחלון.
- בסקייטבורד איתו נכנסה בעץ בבוקר יום ראשון אחד בשנת לימודיה הראשונה באמהרסט – להוטא להוכיח שהיא בת שמונה-עשרה רגילה בתכלית – שהניב זרוע שבורה בשלושה מקומות.
- במסוק שהטיס אותה לבוסטון כדי שיאחו אותה בסיכות וישיבו אותה ללימודים בזמן למבחן מחצית סמסטר בהיסטוריה של האומנות בשעה תשע, לפני שחבריה לכיתה יגלו ששום דבר בה לא רגיל.
- במטוסים הפרטיים שלקחו אותה סביב העולם, בכל פעם שאבא שלה שיגר זימון בינלאומי מתוך גחמה של רגע.
- בטיסה המסחרית שלקחה אותה לפראג שנה וחצי קודם לכן, טבעת יהלום צפופה בטרולי של החבר שלה.

- בקרון הרכבת התחתית עליו הייתה באותו אחר צוהריים בו צלצל הטלפון שלה ונשימתה נעתקה – שיחה נכנסת... אליזבת סטורם (לעולם לא אימא) – שכולו דפנות בז' ותאורה עזה ופרסומות לעור צח ולדירות מרווחות ושלט עם שיר של ויליאם קרלוס ויליאמס, זה על השזיפים והמקרר וההתנצלות, והחלקים בנו שלעולם לא ישתנו.

ובכל זאת, היה משהו ברכבות.

כנראה משום שאותן גילתה בכוחות עצמה. כל הדרכים האחרות בהן נעה בעולם השתייכו למישהו אחר. נחלקו עם אנשים אחרים. אבל רכבות... הן היו הסוד שלה.

הן הגיעו בלי תוכניות טיסה, בלי אחים שמתקוטטים על מיקומם בפנים, בלי אימהות שמזמינות שמפניה, בלי אבות שופטים בדממה. הן לא השתחררו מעגינתן, אלא נותרו כבולות לנתיבן, כבדות משקל ורבות יכולת, לא משתנות. לא מסוגלות לדהור מקצה צוק לתוך הים. פלא של העידן המודרני שפעל בניגוד לכל הטכנולוגיה שבאה אחריו. מוצקות. מדודות. יציבות. קבועות.

אליס הניחה את מזוודתה על מתקן המזוודות בצידה הפנימי של דלת קרון הרכבת, וכשגילתה שהשורה הראשונה פנויה, השליכה את תרמיל הברד הירוק־זית הדהוי שלה על מושב המעבר והתמקמה ליד החלון, בתקווה שביום רביעי בשעה 21:32 תתגמל אותה הרכבת המאספת הצפונית־מזרחית בשורה לעצמה, בשעות השקט המעטות והאחרונות לפני העתיד לבוא.

לפני שתתמודד עם מבויל של משפחה – כולל היעדרות אחת בולטת, בלתי הפיכה.

מבעד לחלון, על רציף הרכבת בחוץ, חבורת בני עשרים ומשהו ירדה בשעטות במדרגות הנעות, בצחוקים וצעקות, אסופה של תיקי טיולים ותיקי סוף שבוע, חיוכים עליזים, שמלות קיץ, מכנסיים קצרים ומשקפי שמש, כאילו בחוץ לא ירד כבר הלילה. ואולי בשבילם לא ירד. אולי היו באותו רגע נפלא בחיים בו החושך לא קיים, ובמקומו מאיר תמיד היום, מלא הבטחה ונטול פחד.

מאחוריהם, מנומשי פנים, משפחה מג'ונג'נת של חמישה: מתבגר בקפוצ'ון ואוזניות, תאומות בנות עשר גג, והוריהם. יורדים עם מזוודות ותרמילים ותיק בד של 'פריז ריווי' שאולי נועד פעם ליצירת רושם ספרותי, אך כעת שימש לבקבוקי מים מתכתיים וחטיפים אורגניים.

אישה שחורה בגיל העמידה בפשתן גולש, שרק הטרולי הכסוף הזעיר שלה מעיד עליה שהיא בדרכים. גבר לבן, גבוה וחמור סבר, בשנות השלושים לחייו, ז'קט עור ארוך בידיו, תרמיל תלוי על כתפו. גבר מבוגר סמוק פנים במעיל רוח בגוון קרם, מוסע בכיסא גלגלים על ידי עובד הרכבת בכובע האדום המוכר של אמטרק.

בזה אחר זה הם עלו לרכבת.

אליס טעתה, הרכבת לא תהיה ריקה, אלא דווקא דחוסה עד להתפקע – עמוסה בכמה מאות ניו יורקים השמים פעמיהם צפונה, לסוף שבוע של שמי קובלט ואוקיינוס אפור-ירוק בעונה הקסומה ביותר בניו אינגלנד, כששאר העולם שב ללימודים ולעבודה, ותושבי צפון-מזרח ארצות הברית מתפנקים בשבוע נוסף ואחרון של התבודדות שטופת שמש, נאחזים בהבטחה לקיץ אינסופי.

היא שכחה שזה סוף השבוע של יום העבודה.

שכחה שנראתה לא סבירה, בהתחשב בכך שרק שש שעות קודם לכן עזבה את כיתתה בברוקלין, שאך זה נצבעה וסודרה, ותכננה את סוף השבוע הארוך האחרון שלה הקיץ, בזמן שחיכתה לרכבת. פילאטיס אחר הצוהריים. שוק האיכרים בגראנד ארמי פלאזה לעגבניות המורשת האחרונות. בשבת בגרנרז איילנד עם גבי ורוקסן, שהתעקשו להוציא אותה מדירתה הריקה. ובראשון הארוך, לצייר בשרידיו האחרונים של הזוהר הקיצי, לפני שהלימודים יהפכו את הימים קצרים מדי לאור שמש.

ואז הטלפון שלה צלצל, והיא שכחה.

אליס נשענה לאחור על ריפוד הבד הגס של מושבה והתמקדה ברשימת התחנות של הרכבת, שכרטיסן במבטא ניו אינגלנדי כבר דקלם בכריזה החורקנית – אולד סייברוק, ניו לונדון, ויקפורד – רם מספיק למנוע מאנשים לעלות לרכבת הלא נכונה,

כך קיוו באמטרק – פרוכידנס, באק ביי, סאות סטיישן – רם מספיק למנוע ממנה להיזכר.

הרכבת יצאה לדרכה בשקשוק, צעד ראשון גמלוני לפני שתצבור מהירות ותנופה, כבדות חלקה. נוחות מוכרת.

התחנה הבאה, ניו רושל.

היא נאנחה. ארבע שעות עד לעתיד לבוא.

"יש איתך מישהו?"

זה לא אמור היה להפתיע אותה ובכל זאת נבהלה, והזדקפה לפגוש במבטו הרציני והאפור של הגבר שראתה קודם על הרציף – גבוה וחמור סבר. גבוה עוד יותר עכשיו מקרוב. וגם חמור סבר יותר.

גבות כהות התרוממו בסימן שאלה כשהצביע בסנטרו לכיוון המושב לידה, שם ישב תרמיל הבד העתיק שלה, נשכח מלב.

לא היה איתה אף אחד.

"לא." היא לקחה את התרמיל והניחה ליד רגליה. *"סליחה."*

תגובתו בקושי נשמעה מעל שאון הרכבת על המסילה, הרעש הלבן של המיזוג, ואוושת תיק הנסיעות שלו המחליק למתקן ממעל. הוא קיפל עצמו למקום שפינתה, ברכיו נעוצות בגב המושב שלפניו.

ביום אחר אולי הייתה מקדישה יותר תשומת לב, אבל לא היה לה זמן להבחין בו. למעשה, היא אפילו התמרמרה קלות על נוכחותו שהזכירה לה שוב את רווקותה, שתפסה את המושב ברגליה הארוכות ובשיפוטיות מהסוג שמגיע מזרים שלא היה להם מושג שעבר עלייך חתיכת יום.

ושאת מתכוננת לבואם של כמה וכמה ימים כאלה.

חמישה. ואז תצא משם. היא תוכל לשרוד חמישה ימים.

היא כחכחה בגרונה, התמקמה במושב, ועצמה עיניים בניסיון לשקוע בטלטולם הקצוב של הגלגלים, כשהרכבת הגיחה מהמנהרה בקווינס והם הותירו את העיר ניו יורק מאחוריהם.

כשעה מתחילת הנסיעה הם פנו מזרחה לאורך חופה הדרומי של ניו אינגלנד, ואלים, שלא הצליחה להירדם, עם סוללה גמורה בטלפון שלה ובלי שום יכולת להתרכז בספר שדחפה לתיק כשיצאה בחיפזון מדירתה באותו יום, הציצה אל חשכת הדיו שמעבר לחלון, שם רבץ

מצר לונג איילנד, שטוח ודומם ובלתי נראה באופק, מעבר לביצות מי המלח של חופי קונטיקט.

בכל מקרה לא ניתן היה לראותו בשל השעה המאוחרת והשמיים החשוכים, אבל הייתה לנוף תחרות – אורות הפלורסנט שיקפו את פנים קרון הרכבת על פני הזגוגית, מטילים זוהר חיוור על המדף העמוס שמעבר למעבר, הגדוש שקי שינה ומזוודות ותיק בד גדול מעוטר סביב־סביב בפס ורוד זוהר, ומחבט פיקלבול תחוב בכיסו הצדדי. מתחת לשאריות האשפה, שתי נערות מתבגרות צחקו על נער מתולתל שרכן מעל המושב לפנייהם בחיוך דבילי על פניו. כלילה אחר אלס אולי הייתה מגיבה בחיוך למחזה – שלמות של שלהי הקיץ. אבל הלילה, חלק אחר בהשתקפות הסיח את דעתה. המלבן שהבהיק בזוהרו בחיקו של שכנה למושב.

הטלפון שלו היה פתוח באפליקציה חברתית כזאת או אחרת, מהסוג שאפשר לגלול בה לעד.

הוא צריך לסגור את זה. גלילה אינסופית מרקיבה את המוח. היא הרקיבה את שלה לפני שעלתה לרכבת, במרדף אחרי ריגוש הדופמין של מדריכי איפור וסרטוני חתולים... סם שכנגד לשיחה מאימה – הפעם הראשונה שאימה התקשרה אליה מזה חמש שנים. שותפה למושב נעצר מול כותרת, גדולה להפליא על רקע החשכה בחוץ. היא לא התקשתה לקרוא את הטקסט שהשתקף במהופך.

הגאון פורץ הדרך פרנקלין סטורם הלך לעולמו בגיל 70

אגודלו ריחף מעל הקישור.

לא, הפצירה בו בתוך ראשה, לא בטוחה שתצליח לא להסתכל, גם אם הכירה את הסיפור מקרוב. הכירה אותו מאז נולדה. פרנקלין סטורם נכנס לחניה של הוריו בצפון בוסטון בגיל שבע־עשרה ושינה את עולם המחשוב והעולם בכלל עם 1,107 דולרים וחלום. הוא ייצר מחשבים גדולים וקטנים, החדיר אותם לבתים ולבתי ספר, הכניס אותם לתוך כיסים ועל מפרקי כפות ידיים ברחבי העולם כולו.

זאת הייתה הפסקה הראשונה. אלו שבאו אחריה יספרו על החברה

שהקים, אוסף האומנות הנרחב, הנדבנות, הקסם האישי, הנטייה להרפתקנות (איש לא אמור להיות מופתע מתאונת דאייה, בעצם). ואז, משפחתו.

יהיו תמונות, בטח מיום הולדתו השבעים שנערך באפריל האחרון – תמונות שאליס בחנה בעיון במדור 'סטייל' של ה'טיימס'. עם כיתוב מתחת. כוכבית לגבי הילדה שאינה בתמונה (לא הוזמנה). ותזכורת מדוע.

אל תפתח את זה.

הוא לא פתח. אליס חזרה לנשום.

היא כבשה דחף לומר לו שיקרא ספר או משהו, ושלחה יד למטה להוציא מתיקה עיתון. היא לא החזיקה עיתון מודפס מאז הייתה ילדה, אז הייתה מגיעה ערמה מהם לדירה מדי בוקר.

ובכל זאת היא החליקה בידה את עמוד השער של גיליון ה'ניו יורק טיימס' של הבוקר, שהודפס עשרים שעות קודם לכן והפך מייד אנכרוניסטי, בעולם בו **חדשות מתפרצות** הגיעו (לכאורה) כל היום, בכל שעה, היישר למלבן המועדף עליך, רק הגיעו וכבר נגוזו, הפכו מייד לעבר כדי לפנות מקום לעתיד – בחילוף כה מהיר שההווה פשוט נעלם.

למה קנתה אותו? אליס שפשפה באגודל את המילים, מקעקעת את עצמה בדיו חדשות האתמול – הלפני. העיתון של מחר יהיה האחר.

חלקו העליון של השער, מעל הקפל, יוקדש למותו של אביה – הסיפור הגדול של השבוע. של השנה.

ואף יותר מזה בשביל אליס (והפסיכולוגית שלה).

היא עברה על כותרת על אינפלציה, ועוד אחת על ניו יורקים חסרי בית. ושלישית על מהפכת האנרגיה הסולרית. כתבות שהיו חשובות יותר מכל דבר שייכתב בעיתון למחרת.

כתבות שלא הצליחה לקרוא משום שבשולי שדה הראייה שלה, חברה למושב הפך את הטלפון שלו, שגבו בהק כאבן אובסידיאן חלקה ושחורה, נטולת השתקפות, מסומנת רק באות S כסופה מסולסלת, כמו עין הסערה.

לפני שנים, כשהייתה קטנה, היו מילים שהגיעו עם האות הזאת – דוקלמו שוב ושוב בפרסומות בטלוויזיה. תסכיתים ברדיו. מודעות בעיתון. כל העולם הכיר אותן.

סערות בסטורם™

והעולם לא ידע אפילו חצי מהסיפור.

פרק 2

עוד בטרם שינו הברונים השודדים של העידן המוזהב את פני העסקים באמריקה עם פלדה ובנקים ונפט, שינה הקומודור קורנליוס ונדרבילט את פני התחבורה באמריקה, כשהשתלט על למעלה מתריסר קווי רכבת שונים ואיחד אותם לצבירת הון שנדיר לראות כמותו אצל מי שאינם בני מלוכה. (מי צריך תוארי אצולה כשיכולות להיות לך רכבות?)

בשנת 1870 עשה קורנליוס ונדרבילט השני – הנפֿונכד של קורנליוס ונדרבילט המקורי – מה שעשה כל צעיר עשיר מאז ראשית ימי הצעירים העשירים: נעזר בכספו של סבו, עוצמתו והשפעתו כדי שיהיה לו קל יותר להזמין חברים למסיבות.

יחד עם אחיו, ייסד קורנליוס הצעיר את חברת הרכבות והספנות ניופורט ווויקפורד, שחלשה על כחמישה קילומטרים של מסילה בלבד, מקו הרכבת הראשי שחיבר בין ניו יורק ובוסטון לנמל ויקפורד, רוד איילנד, עיירה מנומנת ומאוד נחשקת גיאוגרפית. ויקפורד שכנה בקצהו המערבי של מפרץ נַאֶראַגַאנְסֶט, שפך נהר בשטח של כ־380 קילומטרים רבועים שחצץ בין חצייה המערב־היבשתי של רוד איילנד לצידה המזרחי של המדינה, ארכיפלג איים שעליו המשפחות העשירות של ניו יורק הקימו במאה התשע־עשרה אחוזות מוגזמות, שימשיכו להוות נקודת ציון במפת התיירות של רוד איילנד ובתעשיית הקולנוע האמריקאית למשך יותר ממאה שנים.

משפחת ונדרבילט הייתה זו ששמה את ויקפורד על המפה, פשוטו כמשמעו, כשקטפה קרקע חקלאית יקרת ערך עם נוף לאוקיינוס מבני רוד איילנד תמימים (הפקעת רכוש אינה שמורה רק למיליארדרים בני ימינו), והניחה את המסילה שתהפוך לדרך הבטוחה והקלה לניופורט עבור האליטה הניו יורקית, יחד עם כלביה, משרתיה וסודותיה. היא

גם אפשרה לראשונה גישה לאסופת האיים הפרטיים הקטנים הפזורים במפרץ.

באותו יום רביעי מסוים לפני חג העבודה, בזמן שחצתה הרכבת הצפונית-מזרחית המאספת 1603 של אמטרק את הגבול לרוד איילנד, עלה בדעתה של אליס שאם היו בני ונדרבילט מעיפים מבט בשטיח החום השחוק ברכבת ובריפור מתערוכת פוליאסטר, היו בוודאי מבכים את נפילת הנסיעה ברכבת לידי העמק ומשלמים למישהו שיעלה את כל העניין באש.

ברונים שוודים תמיד יהיו ברונים שוודים, לאליס לא היה ספק בכך.

בכל זאת, אחד מהם גידל אותה.

תוך "סליחה" חרישי לארך-הרגליים במושב המעבר, אספה אליס את תיקיה ופנתה אל אחת משלוש הדלתות שיפתחו אל רציפה המוגבה של העיירה ששבה להיות מנומנמת – כבר לא מרכז תעבורתי לעשירים ולמפורסמים.

היא הביטה בטלפון שלה שסיים להיטען, מתעלמת מהעיגולים האדומים בפניותיהן של כל אחת מהאפליקציות ששימשו אותה בקביעות. ארבע-עשרה הודעות קוליות חדשות. שישים ושלושה אימיילים חדשים. מאה עשרים ואחת הודעות טקסט חדשות.

היא פתחה אפליקציה לשיתוף נסיעות, ממתנה באגודל מרחף מעל הריבוע הירוק עד שסימן שיחות החירות בפנית המסך יהפוך לפסים המעידים על קליטה, מנסה לא לייחס משמעות נוספת לסימן החירות.

"זאת גם התחנה שלי."

היא הסתובבה אל המילים והגבר עמד שם. גבוה, חמור סבר, ארך רגליים, רקוב מוח אחרי צלילה ארוכה במחילת הארנב של האינטרנט. קול נעים, שקט ועמוק. מסוג הקולות שגורמים לך לרצות להקשיב. אליס לא שמה לב לזה קודם.

"סליחה?"

"אמרתי את זה רק כדי שלא תחשבי שאני עוקב אחריך."

סך הכול דבר ממש נחמד להגיד. אבל אליס סטורם, בתו השלישית

של הגאון פורץ הדרך פרנקלין סטורם שהלך לעולמו בגיל 70, בילתה את כל חייה כנעקבת.

הרכבת החלה להאט.

"נשמע כמו משהו שמישהו שעוקב אחריי היה אומר."

פיו הישר והרציני התרומם קלות באחת הפינות. "שבועת צופה." לפני שהספיקה להגיב הגיע כרטיסן מבעד לדלתות האוטומטיות.

"ויקפורד?"

זה יצא לו ויקפאד, ואלים חייכה בלי משים לשמע צלילי ילדותה.

"כן."

"מקום יפה לסוף שבוע של חג העבודה," העיר הכרטיסן.

חיוכה נמוג.

"בטח," השיב האיש שלא עקב אחריה.

"מתכוונים לאכול קצת לובסטר?" לובסטח.

הרכבת בלמה והדלתות נפתחו באנחה כבדה, כמו שערי טירה

מודרניים. "בטח שמתכוונים."

אלים הציצה לאחור, מופתעת מהשימוש שעשה בלשון רבים. הוא

לא הסתכל עליה.

הכרטיסן הרכין סנטר לכיוון רציף הרכבת. "כף. תיהנו מסוף

השבוע."

"תודה," אמרה אלים וירדה לרציף בזמן ששכנה השיב, "גם אתה."

המילים נבלעו במקצבם היציב והנאמן של הגלגלים, שכבר

המשיכו צפונה. אלים היססה למראה הרכבת הנוסעת, ולרגע פרוע

אחד תהתה מה יקרה אם תרוץ אחריה, כמו בסרט, תזנק מקצה הרציף

ותיאחז בפינת הקרון האחרון. ותיסע כל הדרך לבוסטון. דופקת קטע

של גיבורה, הייתה גבי אומרת.

אלים נאנחה. גם אם נניח לרגע בצד את הסבירות שתצליח לתפוס

קצה של רכבת מאיצה (שהייתה סבירות אפסית, למען הפרוטוקול),

זה לא ישנה שום דבר. החדשות ייוותרו בעינן.

זה, והעובדה שהמשפחה שלה כבר מצפה שלא תגיע, והיא סירבה

לתת להם את העונג בלהיות צודקים.

הטלפון של אלים הציג שני פסי קליטה, תודה לאל, והיא הזדרזה

להזמין הסעה. הדרך למזח הייתה ארוכה מכדי לעשות אותה ברגל, והיה מאוחר מכדי לחכות איפשהו בפנים – אף מקום בעיירה השקטה לא היה פתוח אחרי עשר, גם לא בשבוע האחרון של הקיץ.

היא הניחה את תיקיה בחרוט האור הצהוב של פנס רחוב – נשאר מחוץ לאור כדי להימנע מהברחשים שריקדו סביב שלט עצום לא להשליך פסולת – ונערכה להמתנה של עשרים דקות לנהג שהוקצה לה, צופה בקומץ הנוסעים האחרים נכנסים למכוניות שהמתינו לאורך הרחוב. כמה חיבוקים שמחים וברכות שלום נלהבות וטריקות תאי מטען אחר כך, היה הרחוב ריק מלבד שתי מכוניות ורכב שטח שחנה בצד השני, כהה ודומם.

ואליס נותרה לבדה.

או כמעט לבדה. כעשרה מטרים ממנה, השכן שלה עמד מתחת לפנס רחוב משלו – מעז להחמוד עם הברחשים – הטלפון שלו בידו.

הוא הציץ אליה והרים את המלבן כאילו הייתה לכך איזו משמעות. "ההסעה שלי... לא פה."

"זה בסדר."

"אני לא רוצה שתחשבי –"

"שאתה עוקב אחריי."

הוא הנהן קלות. בתקיפות. "נכון."

"אתה ממש מצליח להטעות אותי."

"יופי."

כמה דקות חלפו בסך. הנהג שלה, בני, אמור להגיע בעוד שבע-עשרה דקות בהונדה אפורה. כלומר היא תהיה במזח בעוד עשרים וחמש דקות. ועל האי בעוד שעה.

אם יהיה לה מזל, כולם כבר יישנו. השעה תהיה כמעט שתיים בלילה. כולם אמורים כבר לישון.

הלוואי שכולם כבר יישנו.

רעם נשמע במרחק, מרוחק וכמעט לא מובחן, מבשר סערה כבדה מתקרבת, מהסוג שמגיע בערבי קיץ על שפת האוקיינוס, עם ברקים מכים ורעמים מתגלגלים וגשם שמרטיב אותך עד לשד עצמותייך

ברגע שהוא מתחיל, ואז ממשיך הלאה, מותיר אחריו שמיים צלולים וכוכבים נוצצים.

אבא אהב סערות קיץ.

המחשבה נלחשה בה, ונשימתה נעתקה לרגע מהצביטה שהותירה – מחשבה רגילה שלא היה לה מקום ביחסים הלא-רגילים שהיו לה עם אביה (עד כמה שהיו). בחיפוש אחר הסחת דעת בחנה אליס את בן לווייתה הלא צפוי, שעדיין בהה בטלפון שלו.

הוא לבש מכנסי בד אפורים, וזה היה מוזר. אנשים נורמליים לא לובשים חליפות עסקים במחוז הדרומי של רוד איילנד באמצע הלילה. במיוחד לא בשבוע הראשון של ספטמבר, בעשרים וארבע מעלות ובלחות הגבוהה שכרוכה בהימצאות חמש דקות מהאוקיינוס. ובכל זאת הוא היה במכנסי בד אפורים וחולצה לבנה מכופתרת, כשהוויתור היחיד לזמן או לעונה או למקום, היה האופן בו הפשיל שרוולים שחשפו זרועות שאליס בהחלט הבחינה בהן – מתוך סקרנות אינטלקטואלית בלבד, ולא משום סיבה אחרת.

אחת הזרועות הללו התנאתה בכתם דיו שחור שלא הצליחה לפענח ממרחק. היא תהתה אם האנשים שלמענם התלבש ידעו על הקעקוע. אליס ידעה לזהות כשמישהו הסתיר חלקים מעצמו. מבטה נדד מעלה אל פניו, לאורך הלסת המסותתת, התקיפה. **מסיחת הדעת.**

היא קראה מעל למרחבים שהפרידו ביניהם. "היית בצופים?" הוא מייד הסתכל עליה, כאילו חיכה שתדבר, ולא פספס את האזכור למה שאמר ברכבת. בניד ראש קל, שצופה פחות חד עין היה עשוי להגדיר כתסכול, הוא השיב, "לא הייתי."

"התחזות ללובש מדים זו עבירה די רצינית, שתדע."

הוא הניח יד על חזהו. "מתנצל."

"אני לא כועסת, רק מאוכזבת."

שיניים לבנות הבזיקו והוא הסב מבט לעבר הרחוב החד-סטרי השקט, כאילו לזמן כוחו רצונו רכב מעבר לפינה שימנע ממנו לקבל החלטה גרועה. כשזה לא קרה הוא אמר, "ואם אומר לך שאני בכל זאת מצטיין בהדלקת אש?"

"כלומר פירומן."

"לא", הוא נענע ראש לשלילה. "אני עוד יותר מצטיין בכיבוי."
בהתחשב בכך שאלים עמדה לצעוד לתוך האש, זה היה בדיוק
הדבר הנכון לומר. "במקרה כזה, אתה יכול לחכות כאן איתי... אם
בא לך."

ביום אחר, בזמן אחר, היא בחיים לא הייתה מציעה כזה דבר.
שתיים-עשרה שנות נסיעה ברכבת התחתית של ניו יורק מחדירות
בבחורה תחושה חזקה מאוד של מגננה, גם במחיצת הנאים שבגברים.
ועד לפני חודשיים, עצם קיומו של גבר נאה, איתו התעתדה להתחתן,
היה גורם לה לנקוט זהירות רבה במחיצתו של זה.

אבל היה משהו משולח רסן ברגע ההוא, בחושך, באישון לילה,
במקום שהיה איכשהו גם קרוב במידה מטרידה לחייה האמיתיים וגם
רחוק מהם בטירוף, עם גבר שאולי היה האדם האחרון שתפגוש בזמן
הקרוב שלא ידע בדיוק מי היא ולמה באה לכאן.

ומה כבר יכול לקרות?

ההזמנה נותרה תלויה ביניהם באוויר הרווי מי מלח וסערה
מתקרבת. אך רגליים ניצב דומם, והזמן נמתח עד שאלים חשבה
שהוא עומד לסרב, ולא תהיה לה ברירה אלא לצעוד ישירות הימה
מרום מבוכה.

"את מתכוונת להצית אש?"

כבר הצמי. "אין לדעת."

הוא בא כולו בבת אחת, בלי היסוס. רק פסיעות ארוכות שגמעו
את המרחק ביניהם בצעד מדוד וחינני, ואז התכופף לשבת על הספסל
לידה, ברמת שליטה שלא רבים מפיגנים כל כך מאוחר בלילה.

כמו רכבת. כאילו הייתה תחנה מיועדת.

היא חייכה והוא הסתכל עליה, סקרן. "זה בשבילי?"

יום אחר. זמן אחר.

"סתם חשבתי על רכבות."

מבטו נדד אל המסילה מאחוריה. "מצטערת שלא נשארתי עליה?"

"איך ניחשת?"

"אולי אני מרגיש אותו דבר."

לרגע קל תהתה מדוע, אבל ידעה שעדיף לא לשאול, ידעה ששאלות מצידה יעוררו שאלות מצידו. לכן מזגה שיחה חדשה לתוך הדממה שעמדה ביניהם. "רכבות תמיד גורמות לי לחשוב על דיוק אלינגטון. הוא היה –"

"אני יודע מי היה דיוק אלינגטון."

"אתה מוזיקאי?"

"את מוזיקאית?"

"לא. אבל אבא שלי –" היא השתתקה. היא לא רצתה שם את אבא שלה.

הזר הנאה לא שם לב. "למה רכבות גורמות לך לחשוב על דיוק אלינגטון?"

"הוא הופיע בכל המדינה, עם תזמורת שלמה, בקרון רכבת פרטי."

"המממ," אמר, קולו חרישי ומהורהר. זה מצא חן בעיני אליס. "סוזאפונים לא ממש נכנסים במדף המטען במאספת של אמטרק."

"אני לא חושבת שהיה שם סוזאפון."

"אם את אומרת," הוא אמר, והיא הגיבה בצחקוק הפתעה לא נשלט. היה בו משהו נינוח, מלוטש ובוטח. מסוג הגברים שמעוררים בך רצון להציק לו קצת, שיהנה קצת בחיים. רק שלא היה זמן להנאה.

היא הציצה בטלפון שלה. בני יגיע עוד עשר דקות. היא סילקה את המחשבות המציקות ונשארה עם ג'אז. "אנשים בדרך כלל לא יודעים שהתזמורת של דיוק אלינגטון נחלה הצלחה מסחררת דווקא כאן. ברור איילנדר."

"את חושבת שקרון הרכבת הפרטי ההוא עצר כאן? בוויקפורד?" הוא הגזים במבטא כמו הכרטיסן ברכבת. מתוח ושטוח, משמיט את הדר'.

"האמת שכן. כמה פעמים."

"ואנחנו קיבלנו רק נקניקיות פושרות וקפה מאתמול."

"התדרדרות הציוויליזציה," אמרה חרש, חושבת על שלל הדרכים

בהן הגיעה למקום הזה בחייה. מכוניות יקרות. מסוקים, יאכטות. היא התנגדה לזיכרונות והתמקדה במקום זאת בהסחת הדעת הנפלאה שמולה. יציב וגבוה ועם הזרועות האלה ש –
הקעקוע היה של מצפן. גאומטרי ומרהיב, חיציו נמתחים בקווים ארוכים ודקים אל מפרק כף ידו והמרפק. היא דיברה אל הקעקוע.
"אתה לא מפה."

הוא לא היה צריך לענות. היא צדקה. זה ניכר לעין. הוא לגמרי הזר שהגיע לעיירה – שום דבר בו לא נראה קשור לאצות ולמלח ולדוכני הצדפות על החוף. הוא היה רציני מדי. מלוטש מדי.
הוא הושיט יד. היסס. "יש לך... צבע בשיער."

היא הסיטה את השיער ואת ידו ממנה, נבוכה ומוטרדת מהקלות בה זיהה שמדובר בצבע, כאילו ידע איפה הייתה באותו בוקר, לפני שהלכה לכיתה שלה, לפני שאימא שלה התקשרה והכול השתנה, אז, כשהיום עוד היה רגיל בתכלית, בעבר הרחוק.
לפני.

הוא כחכח בגרונו. "כדאי שאציג את עצמי," אמר, מושיט לעברה את היד השנייה, זו שלא נגעה בה, כאילו הם אנשים רגילים שעושים משהו רגיל. "אני –"
"אל תגיד."

הוא לא אמר. "למה לא?"

"כי אז –" כי אז היא תיאלץ להציג את עצמה. ואז הוא ידע. ואז הכול ייעשה מוזר. ועכשיו זה לא היה מוזר. טוב, היה מוזר, אבל לא מוזר כמו שכל מפגש אחר לאורך חייה נגמר בסוף מוזר.

סטורם כמו בפרנקלין סטורם?

סטורם כמו בסטורם טכנולוגיות?

סטורם כמו בסערות בסטורםTM?

כן, הייתה עונה, תמיד בלוויית צחוק – כאילו זה הדבר הכי שנון ומקורי שאמרו לה בחיים – כשמה שבאמת התכוונה היה לא. לא ככה. זה אבא שלי. כשמה שבאמת התכוונה היה אל תחשבו על זה. אל תזכרו. רק תנו לי להיות רגילה. עם שם רגיל.

ואז העמידה פנים שהיא מישהי אחרת. כי מישהי אחרת הייתה

תמיד מעניינת יותר מהאמת, שהייתה: לא משנה כמה התאמצה, הדבר הכי מעניין באלים סטורם תמיד היה שם המשפחה שלה. היא הייתה קו מתאר של אדם, חוסה בצל הסיפורים על אביה – הגאון האקסצנטרי, המיליארדר הנועז, המהפכן בעל החזון. ואז חוסה בצל הסיפור על מה שעשתה לו – איך בגדה בו, איך הגלה אותה. איך זה הגיע לה או עדיף לה ככה.

רעם נוסף במרחק. רם יותר. קרוב יותר. ברוד.
 "שמות תמיד מסבכים עניינים," אמרה לבסוף ופגשה במבטו, קשוב תחת מצח קמוט, כאילו ניסה להבין. "אני יודעת שזה נשמע דרמטי, אבל החיים שלי מספיק מסובכים השבוע. אולי נוכל פשוט... לוותר עליהם?"

הוא הבין. "בטח." הוא הנהן והרכין מבט אל הטלפון שלו. "ההסעה שלי תכף מגיעה."

היא עשתה כמוהו. "גם שלי," שיקרה. בני לא זז מהפעם האחרונה שבדקה.

"השעה מאוחרת," אמר. "את נוסעת למלון?"

"לא." היסוס, ארוך כגלות. "אתה?"

"אני מתאכסן בקוהוג קנוי."

היא זקפה גבות לשמע שמה של המלונית, ציון דרך מוכר בוויקטוריה מאז חובר המחזו הדרומי לחשמל, עם שלט הניאון שלה המהבהב 'פנוי'. אף אחד מעולם לא התאכסן שם. "למה?"

"למה הקוהוג קנוי? או 'למה' במובן הקיומי יותר?"

"אני מנחשת שבחרת בקוהוג קנוי בגלל השם המתחכם."

הוא לא היסס. "לא מסוגל לעמוד בפני אליטרציות."

אלים חייכה בהטיית ראש, סמוקה ולא בגלל אוויר הלילה הקיצי.

"אתה בכלל יודע מה זה קוהוג?"

"אני יוצא מתוך הנחה שזה משהו שלא נאה להזכיר בחברת בני

תרבות."

היא צחקה. "ובמובן הקיומי? למה באת לכאן?"

היסוס. "עבודה."

"שמעתי שחלל העבודה בקוהוג קנוי משובח במיוחד."

"חשוב לי קודם כול שיהיה פקס ברמה גבוהה." חיוכו הבזיק
 בחשכה ומשהו נטען בה: תשוקה. ואז בחבטה כבדה, עוד משהו: חשד.
 היא הסתכלה לו בעיניים. "אתה עיתונאי?"
 "לא."

לא הייתה לה שום סיבה להאמין לו, ועדיין – "שבועת צופה?"
 "שאדליק מדורה להוכיח?"
 רעם במרחק, והיא הביטה השמימה. "חושב שתספיק לפני
 שהסערה תגיע?"
 "אצטרך להישאר חייב לך."
 "אזכור לך את זה."

כשהביטה אליו שוב, היה במבטו משהו שלא ראתה זה זמן. שלא
 שמה לב שחסר לה. "יופי."

המילה מצאה חן בעיניה, מדודה ובוטחת, כאילו מדובר בגבר
 שמבטיח דברים ומקיים אותם. שיישאר בסביבה מספיק זמן לקיים
 אותם. ואז הוא התקרב, ומשהו השתנה, וגרם לה לתהות מה יקרה אם
 תיקח לילה לעצמה לפני שתתמודד עם... הבלתי נמנע.

רעם נוסף, תזכורת לכך שמחשבות פרועות לגבי סטוץ חולף עם
 גבר זר היו בדיוק זה – מחשבות פרועות. ואליס סטורם פשוט לא
 הייתה מסוג הטיפוסים שמגשימים מחשבות פרועות.

אבא שלה היה כזה, ותראו לאן הוא הגיע.

הלך לעולמו בגיל 70.

המילים התנפצו עליה, צורמות ולא קרואות והיא שנאה אותן על
 כך. אִכָּל לא אמור להיות ככה, לא? הוא אמור לבוא בצרחות ובכי
 ותלישת בגדים. לא ככה – חלול. כאילו רצתה למלא אותו בכל דבר
 מלבד עצב.

כאילו רצתה למלא אותו בגבר הזה. כלילה אחד.

דלת מכונית נטרקה במרחק.

היא כחכחה בגרונה והציצה בטלפון שלה. "אוף."

"מה קרה?"

היא נענעה בראשה. "העולם. ההסעה שלי ביטלה."

רכב שטח אפור הגיע מעבר לפינה ברחוב הראשי. ארך רגליים

אמר, "זה שלי."

"תודה שאירחת לי לחברה." לא הייתה לה שום סיבה להרגיש ככה, כאילו הוא נוטש אותה. כאילו היה לה נמל בסערה.
 "את בסדר?" לא הייתה לו סיבה להבחין שהיא לא, ועדיין, היא הרגישה – "את... צריכה טרמפ?"

"עכשיו ממש נשמע שאתה עוקב אחריי."

"בסדר, אבל מה אם אני לא רוצה שמישהו אחר יעקוב אחרייך?"
 זה היה דבר ממש נחמד לומר. מסוג הדברים שתיזכר בהם בחיבה בעוד שעה בערך, כשתספר את קורות היום הגרוע (בלשון המעטה) הזה לחברתה הטובה. מין זיכרון כזה של, ואז בחור ממש חתיך ונחמד שאל אותי אם אהיה בסדר לכד. ואני תהיתי מה הוא יאמר אם אענה, "מה פתאום, אתה צריך להישאר לשמור עליי. וגם לתת לי לרכוב עליך כמו על סוס."

וגבי תצחק, ואליס תספר על שאר היום – ההסעה שהבריזה לה והרכבת הרועשת המלאה נוסעים והשיחות שלא נענו שביקשו תגובות וראיונות, שלא הייתה לה שום כוונה לתת. והשיחות שלא הגיעו מהאנשים שהיו אמורים להתקשר. ואיכשהו הכול ייראה יותר טוב אחרי שתנתק את השיחה.

אלא שזה לא היה מסוג הימים שאפשר לשפר אותם בשיחת טלפון. זה היה מסוג הימים הגרועים שמגיעים פעם בחיים. כי המזל הרע – ההסעה והרכבת וההודעות והשיחות שלא נענו – רק נערם מעל משהו יותר גרוע.

אבא שלי מת.

המילים עמדו בגרונה כמו אבן.

אבא שלי מת, ולא דיברנו חמש שנים, ואני לא יודעת מה אני מרגישה.

היא לא יכלה לומר זאת לזר, ולכן התקרבה אליו במקום זאת בהטיית ראש, מנסה רגש מסוג אחר. "אם אתן לך לתת לי טרמפ... מה יקרה אחר כך?"

משהו חלף בעיניו. להט.

זה היה נעים.

אבל הלהט לא היה לבדו. הוא הגיע מלווה בחרטה. או קרובת משפחה שלה, כאילו הבחור ההגון הזה לא רצה להיות כזה הגון, אבל יהיה בכל זאת.

הרכב נעצר לידם.

היא הצביעה עליו בסנטרה. "אני אהיה בסדר. היה נעים להכיר."

"לא הכרנו," אמר. "בלי שמות, זוכרת?"

"אולי עוד נכיר," השיבה. "מתישהו." זה לא יקרה, אבל אליס בכל זאת נצרה את הרעיון בליבה כמו זיכרון.

ברק הבזיק.

היא ספרה. אחת... שתיים... שלוש... ארבע.

רעם כבד הרעים.

"שמונה קילומטרים," אמר.

הפעם היא לא הסתכלה על הרכב. "כדאי שתזוזו לפני..." לפני שאעשה שטויות.

"את צודקת." הוא לא זז.

הם עמדו בלי ניע, כמו הלחות המלוחה באוויר סביבם. הוא עמד לנשק אותה? היא עמדה לנשק אותו? לא ייתכן. זה לא מסוג הדברים שאליס סטורם עושה, ככה בפומבי, בוויקפורד, רוד איילנד, לעיני אלף חרקים והנהג בקיה סדונה, שמונה ההסעה שלו כבר רץ על לוח השעונים.

ובכל זאת... היא התפתתה. נשיקה אחת. החלטה לא טיפוסית אחת. רגע גנוב אחד. הפוגה אחת אחרונה, ניסיון נואש להימנע מהבלתי נמנע.

רעם נוסף, הפעם בחזהו, שנבלע בקולו של זה הרם שממעל, נפץ אכזרי שפירק הכול לרסיסים: השמיים, הגשם שפתאום סביבם מכל עבר, במטחים כבדים. החושך, אור הברק כה עז וקרוב שנראה שהיו אמורים להרגיש את חומו, ואז שמה נצעק ממרחק שנדמה כמו סנטימטרים ספורים.

"אליס!"

היא הסתובבה.

האור העז לא היה ברק. זה היה הבזק מצלמה. "אליס!" הצלם

צעק שוב, גוצי, מקומט, לא מגולח, כאילו חיכה לרכבת שעות. ואולי באמת חיכה?

צעקה נוספת. עוד מישוהו מגיע בריצה מצידו השני של הרחוב, שם חנו שלוש המכוניות בחושך. צופות. מחכות למשהו שמצדיק צילום. איך ידעו שתהיה כאן?

איך היא לא ידעה שהם יהיו כאן? היו שני סיפורים גדולים השבוע, בכל זאת. סטורם אחד הלך, השנייה חזרה.

"אליס! את ואבא שלך עדיין לא בקשר? למה לא באת עם אחיך והאחיות שלך? הם מדברים איתך? את רצויה בבית?"

שנים של אימון נכנסו לפעולה. ראש מורכן. להישאר במסלול. אבל לא היה מסלול. בני וההונדה שלו הברזו לה, והיא הייתה לבדה מתחת לפנס הרחוב הזה בגשם, מחוץ לתחנת רכבת סגורה, מוקפת על ידי האויב. נטולת עוגן.

"בבקשה." היא הרימה יד, יודעת שאין טעם. "אל –" לפני שהספיקה לסיים – מה בכלל התכוונה לומר? – כבר הייתה בתנועה, נהדפת מאחורי הלא-צופה (אבל-האמת-שכן-קצת-צופה?), שהסתיר אותה בכתפיו הרחבות, שהגשם הדביק אליהן את אריג הכותנה הלבן.

"התרחקו," אמר בתקיפות.

הם לא התרחקו. ברור שלא. תמונות של בתו של פרנקלין סטורם היום היו שוות יותר ממשכורתו השנתית של הגבר ההגון הזה, והפפראצי ידעו זאת.

הבזקים נוספים בגשם היורד בעוז, ואליס הרגישה קצת כאילו היא טובעת. "מי החבר שלך?"

"זה רציני?"

"לעזאזל." האיש שבהחלט לא היה החבר שלה בהחלט נשמע

רציני. "היכנסי לאוטו."

סירת הצלה.

היא הסתובבה להביא את תיקיה אבל הוא תפס בידה, חזק ובטוח.

"לא." המילה גרמה לה לבלום במקום. "היכנסי לאוטו, אליס."

הוא אמר את שמה כאילו אמר אותו כל החיים, והיא צייתה לו מייד, לא מופתעת לגלות שהנהג כבר פתח את הדלת האחורית. מאחוריה שמעה את ארך רגליים נוהם, "אמרתי, תתרחקו." שוב הרעים הרעם, מחריש מה שזה לא יהיה שגרם לצעקה חדה ו"מה לעזאזל?! צווחני בזמן שנכנסה לתוך הרכב, והנהג שהציץ מעבר לה אמר, "זה הגיע לבני זונות."

אחרי שנכנסה הרכינה אליס ראש וחיכתה בזמן שמושיעה הלא צפוי הכניס תיקים לתא המטען והצטרף אליה. הנהג הסתובב, מבט נרגש בעיניו. "אני מנחש שאתם לא רוצים לנסוע לאן שרשום באפליקציה."

"עדיין לא," נשמעה תשובה תמציתית מבן לווייתה, שאת שמו לא ידעה עדיין. היא צריכה לשאול אותו. אבל אולי אם לא תשאל אותו, גם הוא לא ישאל אותה לשלה. וגם לא שום דבר אחר. כמו למשל למה חיכו לך פפראצי בעיירה מנומנמת ברוד איילנד באמצע הלילה? למה את לא מדברת עם המשפחה שלך? ובעצם, מי המשפחה שלך בכלל? "חושב שתצליח לחמוק מהם?"

חיוך רחב – הנהג כבר ראה איך הוא מספר את הסיפור הזה והשומעים מזמינים אותו לבירה. "הסתומים מניו יורק. אין להם מושג ברוד איילנד."

"אז תתחמק מהם."

"כְּנָדוּנִי." הרכב זינק לדרכו, כמעט דורס את האיש שקפץ הצידה, המנוע מתאמץ לעמוד בדרישות המתחייבות מרכב מילוט. "ואז למלונית?"

"נוריד אותה קודם."

היא הייתה אמורה להגיב לזה, וגם תגיב, בסופו של דבר. ממש אחרי שתסב את מבטה מכף ידו הקפוצה לאגרוף, המחוכרת לזרוע ההיא שמעוטרת במצפן, רטובה מגשם, ולאורו החולף של פנס הרחוב בחוץ, ניתן לראות שמפרקי אצבעותיו אדומים. כאילו הכה משהו.

יותר מאוחר תשייך את זה לשילוב מוטרף של אָבֵל ובדידות, שבגללם מצאו חן בעיניה מפרקי האצבעות האלה, הפצועים ומדממים.

אבל באותו רגע? כשסוכב את האגרוף ופרש אצבעות בלוויית "הינה" צרוד, הם מצאו חן בעיניה מסיבות אחרות.

במיוחד כשזיהתה את המלבנים הקטנים בכף ידו. צמד כרטיסי זיכרון חיצוניים.

היא נשאה מבט אל עיניו, והוא אמר, "מהמצלמות." וזה הכול. לא שום דבר מעבר, לא לוחץ עליה לקבל מידע, שבכנות – הגיע לו, בהתחשב בתקיפה הגופנית שביצע למענה.

היה משהו מאוד מושך בגבר שנראה שעדיין לא עניין אותו מי היא, או למחיה היא מביאה כאוס כזה אל חייו.

"את בסדר?" שאל, בפעם השנייה מאז ירדו מהרכבת.

לא. אבל זה עוזר.

"לאן, חמודה?" הפעם מהנהג.

לאן באמת? היא הייתה כל כך בטוחה בדרכה – כל כך משוכנעת בנכונותה. ועכשיו... שום דבר לא נראה הגיוני. שום דבר מלבד הרגע הזה. היא הייתה בסכנה, ועכשיו כבר לא. ומחר הכול יחזור, אבל הלילה זה נראה הגיוני.

הוא נראה הגיוני.

היא הושיטה יד – לא לקחת את כרטיסי הזיכרון. במקום זאת הניחה את ידה בידו, כולאת את המלבנים בין כפותיהם, נהנית מחום מגעו, המחוּספס והקשה. יציב. כמו הרכבת.

בניגוד לכל שאר הדברים.

"לקוהוג קווי."

פרק 3

זו לא הייתה צעדת בושה.

נכון, אליס חמקה מתחת לזרוע הכבדה שחבקה את מותניה וקפאה במקומה, נאחזת בקצה המיטה הקטנה מדי בחדר מס' 3 בקוהוג קווי, מציצה אל הדלת שדרכה התפרצו פנימה שעות ספורות קודם לכן בסבך מתנשם של איברים ספוגי גשם ומטען (מילולי ומטאפורי כאחד).

נכון, ברגע שהייתה בטוחה שהוא לא עומד להתעורר, אספה את בגדיה הפזורים כאילו היו תחמושת שלא התפוצצה וחמקה לחדר האמבטיה, סוגרת אחריה את הדלת כאילו פרצה כספת.

ונכון, כשיצאה מחדר הרחצה אחרי ששטפה פנים וסירקה את המלח והים משערה, הקפידה להתעלם ממנו, נאה ועירום למחצה וישן, בזמן שהתגנבה החוצה אל השמש של שש בבוקר שהציצה מעל המפרץ, זהובה ומרהיבה, מבטיחה לייבש את שיירי ליל אמש.

היא צעדה את מחצית הקילומטר מהמלון עשוי העץ אל המזח, להוטת להגיע לשם לפני שמנהל הנמל או מישהו אחר בעיירה הקטנה שמלאה פיות גרולים יראה אותה – אבל לא משום שהתביישה. או לפחות, לא משום שהתביישה בסטוץ החד-פעמי שלה, שאף שהיה מאוד לא אופייני לאליס, התגלה כמעולה למדי – ולא רק במובן המתבקש.

מאחר שגדלה כאליס סטורם, למדה לחשוד באנשים שצצו משום מקום. האיומים היו מגוונים, מהברורים (תמונות ורכילות על ילדות עשירות ומפונקות הן הלוהטות שבסחורות המודרניות, וככל שיהיו מזעזעות יותר כן ייטב) ועד לערמומיים – טפילים מקסימים ופיקחים שיעשו הכול, ויאמרו הכול, בשביל קרבה לעושר ולכוח.

פרנקלין אימן את ילדיו לחשוד בכל גילוי של טוב לב שלכאורה

ניתן בחינם, דבר שייצר מעין לקות בכישוריהם בכל הנוגע למערכות יחסים בין-אישיות. אותו לבלוב ראשון של משיכה שהניב חברות מהירה ורומנים עוצרי נשימה לשאר העולם, עורר תמיד חשד אצל ילדי סטורם, ואלים הקימה את המגננות שלה בגיל צעיר – במיוחד בכל הנוגע לסקס.

לאורך השנים היא בחרה בני זוג כמו שאנשים אחרים בוחרים מכוניות, מתוך מחשבה קפדנית: קילומטרים לליטר (קריירה לא בהייטק), דירוג הבטיחות (עניין באלים, אבל לא בסטורם), שמירת ערך (נכונות למחויבות לטווח ארוך).

נכון, היו לה כמה טעויות (אחת מהן ענקית), אבל אם להודות על האמת, סטוצים ממילא לא זכו לדירוג גבוה במגזיני הרכב. אבל אלים הייתה אחרת אתמול, והעולם שלה לא ישוב להיות כשהיה לתקופה, והיא חיבבה את הגבר הגדול והיציב הזה עם ידיו החזקות והמגע הבוטח, והנכונות להיכנס לעימות כדי שהיא תישאר מחוצה לו.

היא חיבבה את השונות שלו, לא כמו הבחורים המעודנים והמלוטשים של נעוריה או הגבר הרעשני וקל הדעת לו תכננה להינשא. ארך רגליים היה כולו פלדה שקטה כשהחטיף לצלם ואחז בידה בחשכה. ואחר כך היה מחוספס באופן ערב ביותר – כפות ידיו שליטפו את עורה, איך שסגר בבעיטה את דלת חדר המלון מאחוריהם בחבטה איתנה, קולו הצרוד כשנצמד אליה במלוא כובד משקלו ושאל מה היא אוהבת. כשאמר לה מה הוא אוהב. כשהחמיא לגופה, למגעה, לנשיקות שלה.

בלי היסוס. בלי התנצלות. רק... אמת.

האמת הייתה נדירה ויקרה מפז בחייה של אלים, אז, כן. היא התענגה על אמיתותו של הגבר ותשוקתו ויכולתו לעגן אותה אל גופה לכמה שעות.

השקט שלפני בני סטורם.

אלים השליכה את חפציה לתוך אחת משלוש סירות מנוע קטנות שעגנו בצידו הרחוק של המזח סחוף המלח, שחררה את החבל והתניעה את המנוע האחורי, כומסת את הלילה בתוכה, צפון יחד עם

הסודות האחרים כשהפליגה מנמל ויקפורד לראשונה מזה חמש שנים. מאז היום בו הגלה אותה אביה, לבסוף, אחרי שאכזבה אותו בפעם האחרונה.

הסערה מליל אמש המשיכה מזרחה לעבר קייפ קוד והחוצה אל הים, אבל הותירה אחריה צלקות. מפרץ נאָראַגאָנסט קצף תחת הסירה הקטנה, גלי מספיק להפוך את שישה המיילים הימיים וחצי עד לאי סטורם לאתגר.

אבל אליס ידעה לשוט עוד בטרם ידעה ללכת – למדה לרגליו של פרנקלין סטורם איך לכווון ולהתאים, איך לעבוד עם ים הפכפך ואיך לכבד אותו. אולי עברו שנים מאז ניצבה לאחרונה ליד הגה סירה, אבל הכול חזר אליה בקלות, והיא שטה לה אל השמש הבוהקת, נהנית מצריבת מי המלח על עורה.

היא תמרנה את הסירה הקטנה לצפון-מזרח, לתוך המפרץ, בוחרת בלי משים בנתיב הגישה המועדף על אביה – דרך קצהו הדרומי של האי סטורם, שם ניצב בניין קטן ונושן ובו פעמון ערפל בראש מדרון תלול וסלעי.

רבים היו חושבים שזו הזווית הכי פחות מעניינת של האי סטורם, אבל אביה אהב לרפוק כניסה, והנתיב הזה, סביב שפת הצוק בצידו המערבי של האי, סיפק לאורחים ולמציצנים הפתעה עוצרת נשימה, כשהסלע פינה את מקומו וחשף שמיכת טלאים של עצים ושדות מסומנים בגדרות אבן בנות מאות בשנים, שהובילו אל בית אחוזה גדל מידות מהמאה התשע-עשרה בנקודה הגבוהה ביותר באי. כמו דמות ברומן גותי, אבל בלי אישה בכותונת לילה שבורחת מרוחות הרפאים שבפנים.

אבל היום רק התחיל, אז מי יודע.

אליס האטה את הסירה כשהגיחה מסביב לדופן הצוק וסקרה את הנוף. הבית, גבוה ומטיל מורא, כל-כולו גמלוני גג משולשים וחלונות זכוכית צבעונית, מוקף כמה דונמים של שיחי בת-קורנית עבותים בגוני ירוק עמוק ולבן וסגול עזים. ביתן הסירות, העשוי לוחות עץ ארז למודי מזג האוויר, גדול מספיק להכיל את היאכטה יקרת הערך של אביה, הליזי, שלא בעונה. מדרגות אבן צפחה מחוספסות הובילו

מהמזח במעלה המדרון הסלעי עד לבית. עצים עתיקים – האלון האדום החביב על אביה, עצום וחסון. עדיין שם.

חמש שנים, וכלום לא השתנה. מלבד הכול.

היא סילקה את המחשבה, בולעת אותה דרך הגוש שעמד בגרונה בזמן שעגנה את הסירה והעפילה בגבעה אל אחוזת סטורם, ונכנסה פנימה מבעד לרלת הכניסה הפתוחה (היתרון באי פרטי – קשה לפרוץ), בתקווה להיות היחידה שערה.

בתקווה שיהיה לה קצת זמן לעטות שריון.

הדלת נסגרה מאחוריה, חוסמת את שמש הבוקר הבהירה ומשיבה את חלל הכניסה לאפלולית דוממת. עיניה של אליס התרגלו, ואישה תמידה, דקת גו, מגוהצת להפליא ומאפירה בטוב טעם נתגלתה לעיניה, יורדת בגרם המדרגות המרכזי הרחב.

לא יהיה זמן לעטות שריון. אימא שלה הגיעה ערוכה לקרב.

"אליס!" אליזבת וינסלאו סטורם כחנה את צאצאיתה השלישית

במבט ממושך. "הגעתי."

לא הייתה כל התרגשות בהבחנה, רק נימה קלה של הפתעה.

"טוב לראות אותך, אימא," התעלמה אליס מההתגרות. היא הניחה

את חפציה ליד הדלת והעבירה יד בשערה, הפרוע מרוח המפרץ.

"לא שמעתי את המסוק."

אליס לא טסה במסוק המשפחתי שנים, ואליזבת ידעה זאת. "באתי

ברכבת."

"האומנם." אליזבת נעצרה לרגע קל על המדרגה האחרונה, יד

ארוכה וחיננית נוגעת-לא-נוגעת בעמוד התומך המפוסל באלגנטיות.

"איזו תושייה."

תושייה הייתה אחת המילים של אליזבת. מאלו שיש לכל האימהות,

שנועדו ללחוץ על כפתורים שהן עצמן התקינו. אלו שמשמשות

כתחליף למילים אחרות, חדות יותר. במקרה של אימה של אליס,

לתושייה חברו גם מעניין, מקורי, מודרני ומקסים, שהצריכו פיענוח

טונלי שתעתע תכופות בנמען (נציין רק שהדבר היחיד שהקסים את

אליזבת בכנות אי־פעם בחייה היה פרנקלין סטורם, וגם זה לא לזמן

(רב).

אך שפתה הראשונה של אליס הייתה שפת אימה, והיא ידעה מה פירוש איזו תושייה. התרגום – איזה מעשה טיפשי.

"זה כנראה מסביר מדוע לקח לך יום שלם להגיע לכאן. אף שלא הייתי בטוחה אם בכלל נראה אותך."

רוגזה התלקח, ואליס לא שלטה בתשובתה. "אימא. באמת?" אליזבת משכה בכתף דקיקה. "לא היית פה שנים, למה שאצפה לך עכשיו?"

כי אבא שלי מת. כי בעלך מת. כי זה מה שמשפחות עושות – אפילו כמו שלנו.

יותר מדי בשביל שש בבוקר. "אני פה עכשיו," אמרה אליס. "המממ." מילה יחידה שהכילה נאום שלם. "בלי גריפיץ?" בלי גריפיץ יותר לעולם. אליס בלעה את האמת ושיקרה. "הוא לא הצליח להתפנות מהעבודה."

"עבודה," חזרה אחריה אליזבת בנימה שהבהירה את יחסה של כל המשפחה לארוסה (כעת בסתר לשעבר) של אליס. "עסוק בנגינה ברחובות?"

"הוא שחקן, אימא," אמרה אליס, מתעצבנת על הדחף האוטומטי להגן על גבר שכבר לא נדרשה רגשית להגן עליו, ובכל זאת משום מה לא הצליחה להפסיק.

"האומנם." אליזבת ירדה אל רצפת העץ הבוהקת של חלל הכניסה. "חשבתי שהוא עובד בבית קפה." לא היה מדובר במחשבה – גריפיץ היה שחקן מובטל תכופות בניו יורק, שכאשר נזקק להכנסה (כלומר כל הזמן) עשה משמרות בבית קפה שניהל חברו הטוב. אליזבת ידעה זאת. כולם ידעו זאת. כבר מזמן. אבל לאליס לא היה אכפת, משום שהיה שלה. "לא משנה. כפי שאמרת, את כאן עכשיו וטוב לראותך אחרי היעדרות כה ארוכה."

אליס רכנה אל חיבוקה הקצרצר של אימה, מרפה שיניים חשוקות כשאלוזבת הפריחה נשיקה אי־שם בקרבת אוזנה השמאלית. היא תהתה כמה התייחסויות אגב (עוקצניות) לחמש השנים האחרונות תיאלץ עוד לשאת עד שתגמור לכפר על חטאה.

היא לא תהתה מתי אימה תקבל על עצמה חלק מהאחריות על מה

שקרה לפני חמש שנים. ועל מה שקרה מאז (או לא קרה, ליתר דיוק).
אחריות לא נמנתה על מילותיה של אליזבת.

אליס התרחקה חזרה, תפסה באחת מידיה של אימה ובחנה את פניה של האישה המבוגרת ממנה, עור חלק להפליא שהופרע על ידי קומץ קווים דקיקים, בקושי נראים, שהיו מעוררים קנאה בנשים צעירות ממנה בשלושים שנה – תוצר שהיה שילוב של גנים משובחים, נאמנות צבאית להגנה מהשמש, קוסמטיקאית שעשתה ביקורי בית, ודרמטולוג עם רשימת לקוחות בעלי הון נזיל שמשווה לתמ"ג של מדינה אירופאית קטנה.

אפילו האלמנות לא הצליחה למנוע מאליזבת את משטר הטיפול שלה. לעין בלתי מיומנת היא נראתה חלקה ומלוחלת ונטולת נפחיות ומרהיבה, אבל בנות מיומנות מלידה לקרוא את רגשות אימותיהן, ואליס הבחינה בסדקים הזעירים: הכיוון בזוויות השפתיים המשוחות קרם הגנה, האדמומיות שהציצה מעל צווארונה המוקפד של חולצת הכותנה הלבנה ארוכת השרוולים שהייתה בגדר חובה במלתחת הקיץ שלה – אחת מתריסר או יותר חולצות זהות, שעלו יותר ממשכורת שבועית של רוב בני האדם, הנפיחות המובחנת בקושי מתחת לעיניים הכחולות המרהיבות שאליס לא ירשה, כצאצאת היחידה שדמתה דווקא לאביה. עיניים שבאותו זמן היו מעט אדומות.

לא שאליוזבת וינסלאו סטורם תודה אי־פעם שנדרה שנתה או שהזילה דמעה על בעלה מזה למעלה מארבעים שנה. רגשות לא היו מצרך שאימה של אליס נהגה להשקיע בו. "את יודעת שאנחנו עורכים אירוע בשני. גרטה עוזרת עם הסידורים, אבל אני בטוחה שנוכל למצוא לך משהו לעשות."

לא לווייה. לא טקס. אירוע.

אליס בלעה מסביב לגוש שהכאיב בגרונה. "אמרת לי בטלפון." אחד הדברים הבודדים שאמרה אליזבת לאליס כששוחחו יום קודם לכן.

אבא שלך מת.

הוא היה באחד הצעצועים האידיוטיים שלו.

אנחנו מזמינים אנשים לאי בשני. אנשים לאי. כאילו מדובר במסיבת גן. אולי דווקא טוב שזה סוף שבוע ארוך.

כשאליוזבת המשיכה לשותק, נשמה אליס עמוק ושאלה, "מה שלומך, אימא?"

"אני?" גבה בלונדינית מטופחת התרוממה ואליוזבת חילצה את ידה מאחיזתה של אליס. "אני בסדר."

וכך נסתם הגולל על האפשרות ששיבתה הביתה תיראה כמו בסרטים. לא יהיו פה גילויי אָבֶל כמו בקולנוע, אפילו לא ביממה הראשונה אחרי מותו של פרנקלין. לא הזלת דמעות. לא חיבוקים ממושכים. אפילו לא רמז לרגשותיה של אימה.

אליוזבת בטח מרגישה משהו, לא? בלי קשר לרתיעתה לבחון בדיוק מה, אליס בהחלט הרגישה משהו.

אליס הטתה ראש. "באמת?"

"כולנו נמות מתישהו, אליס. שתית כבר קפה?"

בזכות ניסיון רב-שנים באליוזבת-סטורמית מדוברת, ידעה אליס שאין טעם להמשיך בנושא. היא הניחה את תרמילה על הרצפה. "לא." היא הלכה אחרי אליוזבת לעומק הבית, שם הוביל המסדרון הצר והחשוך למטבח כפרי עצום ושטוף אור, כולל קיר שלם של חלונות חממה, תוך ניסיון לנהל שיחה קלילה. "מי עוד כאן?"

אליוזבת נופפה יד באוויר, לעבר התקרה ושתי קומות נוספות של חדרי סטודיו ועבודה ושינה וגומחות ופינות סתר. "כולם. הם הגיעו ברגע ששמעו."

אליס חשקה שיניים בתגובה להשוואה שלא-ניתן-לפספס לאחיה. אימא שלה ניכתה נקודות על שבע השעות שבהן הייתה אמורה אליס לישון איתם תחת אותה קורת גג. היא הורידה קנקן קפה גדול ממדף פתוח והניחה על הדלפק. "גם אני באתי ברגע ששמעתי, אימא."

"כמובן. ברכבת."

הסתמן שהרכבת הולכת להוות עניין, ולא, נניח, הקטע שבו בעלה של האישה הלך לעולמו במפתיע.

"נכון." אליס ניגשה למזווה, לחצה על מתג האור בחוץ ונכנסה לקחת את הקפה שלה, חשה עצבות גואה בה כשהושיטה יד אל השקית הכתומה העצומה. פרנקלין סטורם אולי מת מיליאדרר, אבל נולד כילד מקווינסי, מסצ'וסטס, ושמר כל חייו נאמנות לקפה של דאנקן דונאטס.

קצות אצבעותיה ליטפו את הלוגו והיא התעכבה על שאר המזווה, הראשונה מבין רוחות הרפאים של אביה. אם הייתה מנסה לצייר את מהותו, הייתה מתחילה כאן. טבע דומם עם בייגלה יבש של פעם, ממתקי ליקריץ שחורים, חטיפי צ'יפס איכותי, שימורי סרדינים. שלוש צנצנות חמוצים חריפים. רוטב עגבניות מורשת שהתעקש לקנות מחווה בצד השני של המפרץ, בטיברטון.

לא שווה לאכול רוטב עגבניות אם הוא לא מהעגבניות האלה, נהג לומר, קולו מתגבר בהתלהבות שהשתוותה רק לשמחתה של הגברת שניהלה את השוק, שהתאהבה יותר ויותר במיליאדרר התימהוני בכל פעם שנקלע לחווה שלה.

וזה הייתה הבעיה, לא? היה קל מאוד להתאהב באבא שלה, ופשוט בלתי אפשרי לאהוב אותו.

וקל לרצות אותו, אם לא היית הבת שלו.

אליס הייתה בגיל העשרה בפעם האחרונה שביקרה בחוות 'סקיפינג סטון', בערך אסם בשדה ולא הרבה מעבר, מגלגלת עיניים בזמן שכל המקום הרעיף תשומת לב על פרנקלין שהעמיס ארגז מהרוטב, מעוטר בתווית משלוח ומזווה בטוש, לאחורי הסנדר הנושן שלו, בו נהג להסתובב כאילו היה אדם מן היישוב.

היא הורידה את הצנצנת, והעבירה אצבעות על התווית החדשה, המקצועית. ציור אומנותי של האסם. אתר. מרכיבים. גם החווה עברה כברת דרך, כמו שעשו הם.

מזרז שתווית הסימון התזונתי הייתה מה שהשפיע עליה. שם, במזווה שהדיף ריח של קיצי ילדותה, מלא אוויר כבד ממלח שנבחש בלהבי מאוורר תקרה עתיק, מוקפת במיליון דברים שמעולם לא הזכירו לה את אביה ועכשיו לעולם לא יזכירו לה אף אחד אחר, דמעה גדולה זלגה לה וניגרה במורד לחייה.

"שהדלת לא תיטרק," קראה אימה מהמטבח, שם הניחה קומקום לרתיחה. אליס מחתה כל עדות לרגש. "היא נתקעת, ונצטרך לקרוא לצ'רלי שיוציא אותך."

צ'רלי, הנגר/שיפוצניק/גנן/כל מה שהוריה נזקקו לו בכל רגע נתון (נשוי ללורן, טבחית/מנהלת משק הבית/כל מה שהוריה נזקקו לו בכל רגע נתון), התגורר באחת משלוש בקתות העובדים הקטנות בקצהו הצפוני של האי, רק ממתין להיקרא לבית הגדול, נער השליחויות הפרטי של אימה בגיל המכובד של שישים פלוס.

"מה שלום צ'רלי ולורן?" קראה אליס, מכחכחת בגרון וזוקפת גב, שמחה משום מה על השאלה – משהו לשאול כשלא רצתה לשאול לגבי שום דבר חשוב.

"הם צ'רלי ולורן." תשובה אליזבתית קלאסית, כאילו לומר, למה שיהיה משהו מעניין לומר בנושא?

אליס לקחה את הקפה וחזרה למטבח, שם אימה כבר לא הייתה לבדה. לידה, מפשפש במגירת הלחם העתיקה המצופה מתכת ששרדה מגלגולו הראשון של המטבח, לבוש מכנסי פיג'מה בלבד, עמד אחיה הגדול של אליס. "סאם."

הוא הזדקף במהירות, חבילת מאפינס אנגליים בידו. "היי! שובה של הבת האובדת! ואבא לא כאן לשחוט כבש."

אליס חייכה בשפתיים קפוצות, המגננה האפשרית היחידה נגר ארסיותו האופיינית של סאם. "מצחיק."

"לא אמור היה להיות," אמר, מעטה החמימות המעושה מתחלף במשהו שהיה עשוי להיות לא נעים אלמלא הצטיין בו כל כך. "מה עשית, באת ברגל?"

"היא נסעה בדרכבת," אמרה אליזבת.

הוא גיחך, אותה ארשת מעצבנת שאחים גדולים לומדים בשלב מוקדם ומרבים להשתמש בה. "היית תופסת טרמפ. יש מסוק."

"אולי תופתע לשמוע שהדבר האחרון שהתחשק לי לעשות אתמול, היה לחלוק טרמפ עם צוות היח"צ של אבא בזמן שהם מתייעצים איך לשמור על מחיר המניה."

"תראי אותך, עמך," השיב סאם. "בטח ממש אוהבים אותך במפגש

החודשי של 99 האחוזונים התחתונים, עכשיו שלהנהלת סטורם יש נגדך צו הרכקה."

והינה זה. אזכור של העבר. אליס ניגשה לקנקן הקפה שעל הדלפק. "איך בהנהלת סטורם, סאם? איך הולך בעבודה שלך, מטר מאבא?" "טוב, הוא מת עכשיו, אז לא מדהים," אמר סאם, נטול רגישות כאילו היה עשוי תפלון – דבר לא נדבק אליו, אך רעיל.

עלה בדעתה של אליס שאיפשהו בין רגשותיו של אחיה (ככל שהיו לו) הייתה נימה של... ציפייה? הינה הגיעה ההזדמנות של סאם לעשות מהלך להשגת התואר שהאמין ששייך לו מלידתו, מרגע שלמד את פירוש המילה נפוטזים – מנכ"ל סטורם תעשיות. מבחינתה של אליס, סאם היה מוזמן לקבל אותו. אבל כולם ידעו את האמת – אם פרנקלין כבר היה בקברו, היה מתהפך בו מעצם המחשבה.

"לעזאזל!" קראה אליזבת, חגה במעגל ליד האי שפניו עשויי עץ.

אליס וסאם הסתכלו עליה. "מה?"

"השארתי את הטאבלט הארור למעלה!"

ואז היריבות ביניהם נמוגה כפי שיכול לקרות רק בין אחים. סאם הרים גבה אל אליס. רוגזה של אליזבת נדמה מופרז לאי-הנוחות שבהותרת טאבלט בקומה אחרת של הבית. "בסדר..." אמר לאיטו, כאילו דיבר אל פעוטה רגזנית. "נביא לך אותו."

"אני לא צריכה שיביאו לי אותו! אני לגמרי מסוגלת להביא אותו בעצמי," השיבה אימם ברוגז, הטיחה את קנקן הקפה בדלפק ויצאה בסערה מהחדר.

אליס הגניבה מבט אל אחיה. "נראה שהיא מתמודדת יפה עם הכול."

סאם הנהן. "לגמרי מסכים איתך."

שעון האורלוגין בכניסה צלצל לסמן שהשעה שבע בבוקר. סאם נשען על הדלפק, בלונדיני ושזוף מהקיץ, נאה בצורה אופיינית לגברים לקראת שנות הארבעים שלהם, תופס את מקומו בחלל בנינוחות. אך בבחינה מדוקדקת יותר, סאם נראה פחות נינוח, הוא נראה עייף. "התעוררת מוקדם," אמרה. הבחנה שהייתה שאלה. מה אתה זומם?

הטוסטר קפץ ופלט את המאפין האנגלי שלו. הוא לא זז, רק בחן

חזרה את אליס. לגיטימי, הודתה, באומרה לעצמה שהסדקים בה מוסתרים טוב יותר. בשקרה לעצמה.

"גם את, " השיב. את קודם.

טוב. היא לא התכוונה לספר לו מה עוללה. סאם ינעץ שיניים בתיאבון בלילה של אליס בקוהוג קווי – המי? והמה? ולמה לא הארוס שלך? ואם כבר מדברים על זה, איפה באמת הארוס שלך? – וינפנף בו כנשק בחמשת הימים הבאים.

כך ששניהם הסתירו את האמת שלהם עמוק, ונסוגו איש-איש אל מכשירו החשמלי.

"היא עצבנית, " אמר סאם. שביתת נשק.

"אימא?" אליס העבירה בכף פולי קפה טחונים לקנקן. "זה רגיל, לא? שלבי האבל וזה?"

"תעשי לי טובה. כאילו לא ידענו כולנו שהוא ימות באיזה קשקוש של כדור-פורח-צניחה-חופשית-צוללת-טיסה לחלל."

"וואו, סאם."

"כאילו שזה לא נכון?"

פרנקלין סטורם נהרג בתאונת דאייה, שבוודאי כבר הוכתרה על ידי האינטרנט לא רק כצורה הכי מיליארדרית למות, אלא גם כצורה הכי פרנקלין סטורם למות. אבא שלה לא נתקל מעודו בדרך לסכן את חייו שלא מיהר לנסות מייד, בדרך כלל לעיני מצלמות.

"כן, אבל לא כאילו ציפינו שזה יקרה אתמול."

הוא נגס במאפין האנגלי שלו. "טוב."

"נסה לגלות קצת..."

"קצת מה?"

אנושיות? חמלה? אליס הנידה בראשה. חמלה לא הייתה נפוצה בקרב בני סטורם. זה לא היה מסוג הדברים שתוגמלו לחיוב. "לא יודעת. הוא מת."

"וזה פאקינג סיפור גדול, מספיק גדול כדי שאת תחזרי הביתה, " אמר ולעס שוב מהמאפין שלו, בקולניות ובהפגנתיות, מדגיש את הנקודה כמו שאחים אוהבים לעשות, כאילו יש כוונה מאחוריה. הקומקום שרק.

"כן. אני יודעת. מספיק גדול לגרום לך לדבר איתי," אמרה, יודעת שאין טעם לציין שאחיה ראו אותה עוזבת ולא אמרו מילה. פרנקלין אולי היה המניע לעזיבתה את הבית, אבל יתר בני המשפחה היו מה שמנע ממנה לשוב, מפחד שהוא עשוי להעניש אותם אם ינהגו אחרת. "מה שמזכיר לי... יש לי הסכם סודיות איפשהו שאת צריכה לחתום עליו." הוא התכוון להצחיק. זה לא עבד.

אליס מזגה מים רותחים לקנקן הקפה, ודלת המטבח שנפתחה והכניסה פנימה קרני שמש בוקר בהירות ואת גרטה, הבכורה בצאצאי משפחת סטורם, חסכה לה את הצורך למלא את השתיקה שהשתררה ביניהם. "אני. לא. מאמינה! באת!" גרטה נשמעה המומה בצורה מוגזמת לטעמה של אליס.

היא בלעה את רוגזה ופרשה זרועות, מעמידה פנים שדבר לא נגע בה. "הפתעה," אמרה.

"כאילו, ברור שבאת."

לרגע השתררה שתיקה, בדיוק ארוכה דיה להיות מביכה, עד שגרטה ניגשה אל אליס וחיבקה אותה, בזריזות כזאת שזה כמעט לא קרה.

כשהתנתקו מילאה אליס את השתיקה המעיקה ב"אז מה... שלומך?"

"אני בסדר," אמרה גרטה, מחקה באופן לא מפתיע את אימא שלהם, והעבירה יד בשערה הבלונדיני-בהיר הארוך, הוזה לזה של סאם, ובמורד גופיית הבר המתנפנפת שלבשה מעל מכנסי יוגה שחורים. "יצאתי" – היא נופפה אל הדלת – "להליכה."

זה היה שקר בוטה, שגרטה סיפרה כבר אלף פעם לאורך השנים. כולם ידעו בדיוק לאן הלכה הבכורה לבית סטורם בערבים אחרי שחשבה שכולם בבית ישנים, אבל זה לא היה הזמן המתאים, ואליס בחרה לא להתייחס.

לסאם היה פחות טאקט. "את יודעת, גרטה, עכשיו שהוא מת, לא תצטרכי להסתיר את זה יותר."

"להסתיר מה?" קולה של גרטה עלה אוקטבה והיא שיחקה בצמיד הטניס משובץ היהלומים שלה.

אליס הורידה ספל ממדף פתוח רחב. "נראה לי שהוא מתכוון אלייך ואל טוני."

"מה איתי ועם טוני?" שאלה גרטה לפני שקלטה שעברה על הכלל הבסיסי של בני סטורם – לעולם לא לקבל את ההנחות המובלעות בשאלה. היא התאמצה להתאושש, זוקפת גב לרמה קיצונית. "איזה טוני, טוני של אבא?"

"כבר לא טוני של אבא. נראה לי סביר להניח שקיבלת אותו בצוואה."

אליס נשאה מבט. "סאם!"

"בחייד! זאת הייתה בדיחה!" הוא פרש זרועות לרווחה. "כאילו לא כולנו חושבים על זה."

"לא כולנו חושבים מה נקבל בצוואה, סאם," התרגזה גרטה. "רק אתה, שמקווה לזכות בקידום שלא הצלחת לקבל כשהיה בחיים." "את מאוד רגישה יחסית למישהי שהזדיינה כל הלילה, גרטה," השיב.

"סאם..." אמרה אליס, כאילו תוכל לעצור בעדו. היא לא תוכל. היא מעולם לא יכלה בעבר, ועכשיו – כבר לא השלתה את עצמה שיש לה שליטה כלשהי.

"הנקודה היא שדבילי מצידה להמשיך לשמור את זה בסוד." "דבילי או לא, זה לא עניינך," אמרה אליס. הרומן ארוך השנים בין אחותה והנהג/שומר הראש של אביה היה הסוד הכי פחות שמור במשפחה. כולם ידעו עליו, גם אם גרטה סירבה לתת פומבי ליחסים, מפחד שפרנקלין יאסור עליהם – פחד שאליס ידעה מניסיון אישי שלא היה חסר שחר – ולא משום שטוני היה אחד העובדים, אלא משום שטוני היה שייך לפרנקלין.

פרנקלין סטורם היה אדם שאהב לצבור. אדמה, אומנות, חֶבְרוֹת, חוויות, כסף. ומעל לכול, כוח, אבל גם תשומת לב. ואנשים. הוא לא כל כך ידע לחלוק.

אליס הושיטה ספל מהביל לגרטה, מחווה של סולידריות בין אחיות. בת סטורם הבכורה לקחה את הספל, אבל לא את התמיכה, תשומת ליבה כבר ממוקדת בדלת המטבח. "אימא כבר קמה?"

"ועוד איך," אמר סאם.

גרטה העבירה מבט ביניהם, נימת קולה מתחדדת. "מה זאת אומרת? מה קרה? היא עצובה?" מכולם, גרטה הייתה הקשובה ביותר למצבי רוחה של אליזבת, ותמיד חיפשה דרכים לשמח אותה, עוד סיבה מני רבות לכך שהסתירה את יחסיה עם טוני. "אפשר לומר?" אמרה אליס.

"היא כמעט זרקה קנקן קפה על אליס."

גרטה פעה עיניים לרווחה.

"אני יודעת," ענתה אליס. "וסאם היה ממש מולה."

כולם צחקו, ולרגע הכול נראה בסדר.

"מתי הגעת?" שאלה גרטה בדרכה למקרר.

"לפני חצי שעה?"

גרטה הניפה יוגורט לעברה של אליס. "הבוקר?"

היא הנהנה לחיוב לשאלה וליוגורט.

"כן, בואו נחטט בזה קצת," אמר סאם, נשמע כמו בן חמש-עשרה ולא גבר בוגר. "כולנו יודעים איפה גרטה הייתה בלילה, אבל איפה היית את?"

אליס התמקדה בהורדת מכסה האלומיניום מקנקן החרס הקטן.

"הייתה סערה. לא רציתי להסתכן בהפלגה לכאן."

כעת הגיע תורם של גרטה וסאם להחליף מבטים.

"כן. את תצטרכי סיפור יותר טוב מזה אם את רוצה שאימא תאמין

לך," אמר סאם. "תמיד יש סערה."

מה אתה אומר. "בדיוק. ולא כדאי להפליג בהן." היא היססה. "וגם

היו צלמים."

זה השתיק אותם. סאם דיבר ראשון. "איפה?"

"בתחנה."

"איך הם ידעו שתהיי שם?" שאלה גרטה.

סאם קילל חרש. "הם ידעו, כי אליס מתגאה שהיא לא-כמו-

בני-סטורם-האחרים. מורה בבית ספר ציבורי, גיבורת הפרולטריון,

שזנחה את כולנו לאנחות. אבל האם תופיע או לא, הייתה אחת

השאלות היותר מסקרנות של היום, וכשאני אומר מסקרנות, אני מתכוון שוות סכום כסף מכובד."

"לא הייתה שאלה. ברור שבאתי." אליס בלעה את הרוגז, דוחסת אותו לצד הבושה שכבר הרגישה, מכך שלא ציפתה לצלמים. אבא שלה היה מצפה להם. היא התעלמה מהצביטה בחזה. "אבל התרשמתי מזה שידעת להשתמש במילה פרולטריון במשפט, סמואל."

סאם התעלם מהעלבון. הוא לא היה מסוג הטיפוסים הנעלבים. "הם הצליחו לצלם?" שאלה גרטה.

אליס נענעה ראש לשלילה. "לא." לא היה צורך לספר כמה קרוב הם הגיעו לכך.

דקה ארוכה חלפה בזמן שאחיה צפו בה, מחפשים את האמת, שהייתה יקרת המציאות כשבני סטורם התאספו יחדיו, נאמרה בחצאים וברבעים, רבת-ערך מכדי לתיתה בחינם ולכן הוצפנה והומרה לסודות – השקעה טובה הרבה יותר.

אבל אליס אמרה את האמת (לגבי התמונות, לפחות), והם האמינו לה (לגבי התמונות, לפחות).

"לא קורה שום דבר ביני ובין טוני," העירה גרטה בקלילות, כמו שאנשים נוהגים להעיר כשמדובר בדברים לא קלילים בכלל. וזה אכן לא היה קליל. גרטה וטוני לא היו קלילים זה שבע-עשרה שנה. כשגם סאם וגם אליס לא הגיבו, היא שינתה נושא ושאלה את אליס, "נשאתר לישון בעיירה?"

"אה-הא. בקוהוג קווי."

שתיקה. לעזאזל. אליס הייתה חלודה, היא שכחה שלשיחות עם המשפחה שלה צריך להתייחס כמו מתן עדות. לענות לשאלה שנשאלת ולא מעבר לזה. גרטה תקפה. "עם גריפין?" ממש סולידריות בין אחיות.

"לא." אליס התעלמה מהדממה שירדה על אֶחֶיה, שנמלאו מייד ציפייה אילמת, ושיחקה אותה אדישה. "הוא היה צריך לעבוד." גרטה לגמה מהקפה.

"אה, כן? יש לו כבר עבודה אמיתית?" שאל סאם. "לך יש?" הרגיז את אליס שהיא מגינה ככה על מישהו שארז את

חפציו ועזב בלי הסבר, כאילו לא היו ביחד שנים. כאילו לא תכננו להיות ביחד גם באלו הבאות.

טוב. לפחות אלס תכננה. גריפין, מתברר, תכנן להסתלק... והיא לא ראתה את זה בא.

סאם גיחך, כאילו ידע שנגע בנקודה רגישה.

אלס, מעוצבנת, לא עצרה מענה דוקרני. "איפה סילה?"

היא אולי נחלצה בעור שיניה מנישואי טעות, אבל סאם קפץ לשלו בעיניים פקוחות. אשתו, סילה, ללא ספק קרקרה בהתרגשות אל אימה, אל חברותיה-אויבותיה, ואל כל מי שהיה בטווח שמיעה, ברגע שתפסה את סאם סטורם כמו דג שמן בחכה.

סאם השתתק, ואלס התאפקה לא לשמוח לאיד, לאחר שמצאה גם היא נקודה רגישה. "היית יכול פשוט להגיד שאתה שמח לראות אותי, סאם."

"למה שאשמח לראות אותך?" השיב, ומפיו של אח אחר, במשפחה

אחרת, זו הייתה עשויה להיות בדיחה.

אבל הם היו משפחת סטורם.

היא הסתכלה על גרטה, שבהתה בספל הקפה שלה בשתיקה. ברור.

אלס הניחה את הקפה שלה על הדלפק. "אני הולכת לפרוק."

שני אחיה לא הגיבו. מה כבר היה לומר? עוד לא חלפה חצי שעה, וכולם כבר חזרו לתפקידיהם הישנים.

משפחה.

פרק 4

בבתי אחוזה מתקופת העידן המוזהב ישנם לא מעט דברים שובי לב. אספקה בלתי נדלית של חדרים מכל הגדלים. תקרות גבוהות. קרניזים. רצפות עץ מקוריות משובצות דוגמאות מורכבות. כיורים עצומים. אמבטיות על רגלי אריה. ארונות (אחת ההמצאות המובילות של אמריקה) שהיו מרווחים מספיק בעבר להכיל תחתונות מרופדות, מחוכים ומטרים של משי וקטיפה.

עיצוב מוגזם בלי בושה, שפע גומחות ונקיקים ולא מעט פינות שנועדו להסתודרות ורכילות, וכן מפגשי אהבהבים חשאיים, כפי שאחיות גדולות לאורך ההיסטוריה יוכלו להעיד.

אחוזת סטורם תוכננה במטרה להתחרות בטובות שבאחוזות המאה התשע־עשרה בניופורט, והתפארה בכל ההוד וההדר שלהן, עם אי פרטי כתוספת. מאתיים חמישים וחמישה דונמים של גבעות משתפלות ומראה מרהיב של האוקיינוס האטלנטי מדרום, מפרץ נַאָראַגָאנְסְט מצפון, וכמה מהנופים היפים ביותר ברורד איילנד ממזרח וממערב.

האי, שנרכש מהאינדיאנים של נַאָראַגָאנְסְט בסביבות 1660 על ידי ג'ון פקהם, אנגלי שביקש להקים לעצמו ממלכה ביבשת החדשה, היה קרוי אָקוּקוּוט, מילה באחת השפות האלגונוקוויניות. לא ברור מהרישומים באגודה ההיסטורית של ויקפורד אם ביקש מר פקהם תרגום לשמו של האי בעת הרכישה, אך הדעה הרווחת גרסה שלא, אחרת אולי היה חושב שנית אם לקנות מקום שנקרא סופה.

ג'ון נהרג בסערה אכזרית בחורף הראשון שלו באי, ומשפחתו מיהרה לעזוב, מובלת על ידי שכלה הישר של אשתו, מרי, שמן הסתם לא הופתעה מהגורל שניחת על בעלה, בהתחשב באיוולת של רכישת האי מלכתחילה. מרי לא נישאה בשנית (ראיה נוספת לאותו שכל ישר), וחיה עד גיל תשעים ושלוש, אם להאמין למצבה בבית הקברות

העירוני בליטל קומפטון. אולי הייתה זו מרי שביקשה לבסוף ממישהו שיתרגם את שם המקום: אָקוּקוּט הפך לאי סטורם, אי הסערה, ונותר לא מיושב למשך מאתיים שנה נוספות, אז הולאם על ידי המדינה ונמכר תמורת חמשת אלפים דולר לאיל פלדה שלא נחשב מהוגן דיו להתקבל בברכה בניופורט – ובהתחשב בטיב האנשים שכן התקבלו בברכה בניופורט, היה כנראה נסיך אמיתי.

אחוזת סטורם נכנתה, גדולה וקודרת, על הגבעה – כזקרת אצבע אמצעית ענקית לאילי ההון מדרום – ואוכלסה על ידי אותו אדם חסר נימוס וצאצאיו המוזרים וחסרי הנימוסים עד שנות השמונים של המאה העשרים, אז דעך כוכבה, יחד עם קרנות הנאמנות של בעליה. ואז הגיע הפתרון לבעיותיהם הכספיות: פרנקלין סטורם, שופע נעורים, שחצנות וביטחון, שעשרות המיליונים שבערו לו בכיס היו רק ההתחלה. הגורל הועיד לו את האי סטורם, אמר ל אליזבת כשירדו לראשונה מהסירה אל המזח הרעוע. בכל זאת, הוא כבר היה קרוי על שמו.

אליזבת הייתה פחות בטוחה, אבל פרנקלין נולד עם כישרון ייחודי – היכולת לשכנע כל מי שבקרבתו שרצונותיו הם גם רצונותיהם. לאורך השנים זיכה אותו הכישרון הנ"ל בכינוי גאון, צ'ארמר, שרלטן ומיסטיקן, תלוי בזהותו של מדביק הכינוי... אבל בשביל אליזבת הוא היה פרנק, הגבר בו התאהבה, לטוב ולרע (באותם ימים עדיין היה מדובר בטוב).

הם הפכו את הבית לפרויקט משותף שלהם, ובנו מחדש את האי כמקום מפלט פרטי. בעוד שהפנטהאוז בפארק אווניו והבית בלונדון והחווה בווימינג אירחו כולם פוליטיקאים ובעלי שררה, האי סטורם היה שמור למשפחה וחברים קרובים בלבד. פרנקלין ידע טוב מכולם, שכדי לשמור על ערכם של דברים צריך לשמור אותם בסוד. הרי כולם אוהבים להיות שותפים לסוד.

וכולם גם אוהבים לשקר שהם יודעים את הסודות. בעולם ההיי-טק והחברה הגבוהה של ניו-יורק כאחד, תמיד יימצא מישהו שישמח להנעים את זמנם של מוזמנים לסעודה במעשיות פרועות על מגרש המשחקים הפרטי של המיליארדר האקסצנטרי. ומשום שכולם

שיקרו, לא ניתן היה לדעת מי אומר את האמת, וכך הפך הבית מקור לסיפורי אגדות. בסיפורים הוא שפע פאר מוגזם ומוזרויות, ופרנקלין נהנה לאשר את התיאורים המופרזים שמדרך הטבע עשו את דרכם חזרה אליו, בטורי המי ומי בעיתונות ובשאלות בראיונות.

אף אחד מהם לא היה מדויק: לא גן הפסלים החיים היוקרתי (וגם לא, לדאבון הלב, הפיל בגודל טבעי שבתוכו), לא בריכת השחייה הלא מקורה המתחרה בזו של טירת הרסט (לא פרקטית בחורפים של ניו אינגלנד וקלה להפרכה בעזרת גוגל ארץ), לא המאורה התת־קרקעית הסודית, המלאה המצאות טכנולוגיות בסגנון מערת בטמן (אפילו ווי־פיי אמין לא היה שם, בכוונת מכוון של פרנקלין).

מה שכן היה, זה בית שהדיף ניחוחות של היסטוריה ושמן עץ של מרפי ורמז לבושם אופיום של איב סן לורן שאליוזבת התבשמה בו מאז מישהו העלה בדעתו לשים לב, שהצטרפו לזיכרונות שצברו והרגיעו באותה מידה את אליס שעלתה במדרגות לחדר ילדותה – הדבר הכי טוב באחוזת סטורם.

עד שאליס נולדה, פרנקלין ואליוזבת כבר הקצו את החדרים הגדולים בקומה השנייה לגרטה, אז בת שבע, וסאם, הנסיך בן החמש. מאחר שהוריהם השתלטו על נתח נכבד מהקומה השלישית לסוויטה הראשית שלהם, נותר לאליס רק המגדל – צריח קטן ומעוגל שהיתמר מפינתו הדרומית־מערבית של הבית, והגישה אליו נעשתה דרך גרם מדרגות צר חבוי מאחורי דלת, בקצהו הרחוק של מסדרון הקומה השלישית.

יש מה לומר לגבי העובדה שהזוג סטורם הגלו את הצאצאית שהייתה... לא בדיוק טעות, אבל בהחלט הפתעה, לחדר המגדל, כמו נסיכה אבודה בסיפור אגדה, אבל נותר את זה לאליס ולפסיכולוגית שלה בכל שישי שני ב־10:15 בבוקר (גם הטיפול היה נקודה לרעתה, אם מישהו סופר).

היא הזכירה לעצמה לדחות את המפגש של השבוע בזמן שזרקה את תיקיה על המיטה, המכוסה עדיין בכיסוי מיטה בצבע טורקוז שהיה שם מאז שזכרה. החדר היה כמו כמוסת זמן של תמונות דהויות על אדן האח, קונכיות ואבנים מטילי ילדות על החוף, פרסי מקום שני

מקייטנת רכיבה תלויים על מראות מוזהבות, שלוקטו היכן שזה לא יהיה שההורים מצאו רהיטים לחדרה השני של בתם השלישית.

אליזבת סטורם נולדה לכסף ניו אינגלנדי ישן כל כך שכבר לא היה בנמצא, והותיר במקומו תיעוב פוריטני לגילויי עושר מופרזים (אי פרטי לא נחשב), כך שלא שינה כלל שפרנקלין היה מיליארדר שצבר את הונו במו ידיו, ואף הכפיל אותו, עד שאלים נולדה. רק חפצים מעטים ביותר בבית היו ברוח הכרום והפלדה וקריסטל הספיר שבנה את השם סטורם. במקום זאת הוא היה מלא בעתיקות שנאספו מהענף של משפחת וינסלאו באילן היוחסין המשפחתי.

אלים ניגשה אל החלונות הגדולים המשוקעים בקיר המעוגל, למראה עוצר הנשימה אליו התייחסה בעבר כאל מובן מאליו. חלונות משלושת צדדיו של החלל המעוגל השקיפו אל נופי המרהיבים של האי: עצים עתיקים, בעיקר אלון עצום מידות ממזרח. הבניין הקטן בקצה הדרומי בו שכן פעמון הערפל, ומעבר לו – האוקיינוס. וממערב, המזח וביתן הסירות שקידמו את פני הבאים בסירה מוויקפורד, הרחק באופק.

הבוקר שטף את החדר באור זהוב ומשהו דמוי קסם, משום שהשנים נגוזו פתאום והיא חזרה להיות ילדה, הצופה אל המים עם מוזיקה רועשת מספיק לעצבן את כל הבית, תוהה אם תצליח לתפוס טרמפ עם צ'רלי בחזרה ליבשת, כדי להעביר זמן מחוץ לגלידרייה עם המוכר החמוד.

רומן הנעורים עליו חלמה לא התממש מעולם. מרגע ששיקרה לו שהיא עובדת למשך הקיץ בדיינר שבו עבדה דודה שלו (היה זה צירוף מקרים אומלל), הכול הלך והתדרדר. אבל אליס טעמה לראשונה איך זה להעמיד פנים שהיא מישהי אחרת – מישהי שלא פוסלה על ידי הוריה – וזו הייתה תחילת הסוף.

ברור שהסוף היה צריך לקרות כבר מזמן.

היא הניחה אצבעות על הזוגית, מבטה נודד אל המים שחצתה הבוקר, מלוחים וקרירים, כבר עמוסים בקפטנים בשאיפה, המנצלים את השבוע האחרון, המתמהמה של הקיץ. במרחק, קומץ ספינות דיג שבו אל נמל ויקפורד, עמוסות לובסטרים וסרטנים. זיכרון הבליה,

אבא שלה אוכל אויסטרים על המזח בשמונה בבוקר, צוחק בעיניים בורקות עם חבורת דייגים בזמן שאלים עמדה מהצד.
אלה החיים.

גרונה התכווץ. מצער, כמובן. אבל גם מתסכול. מה שעלה בה היה מה שהיה יכול להיות במקום מה שבאמת היה.
"לא", לחשה את התשובה. היא תרחה את הטיפול השבוע. ממקום בריא.

אליס סבה מהחלון, וניגשה אל התיקים להוציא את הסחת הדעת היחידה שאישה בת שלושים ושלוש יכולה למצוא בחדר ילדותה בעודה מסתתרת ממשפחתה.
הטלפון שלה.

היא התחברה לווייפיי וראתה שהעיוגולים האדומים מהם התעלמה ברכבת בליל אמש הפכו זועמים יותר: עשרים ושלוש הודעות קוליות, מאה וארבעים מיילים חדשים. מאתיים ושלוש-עשרה הודעות טקסט חדשות. היא התחילה בהן, פתחה את האפליקציה והחלה לגלול, מותשת כבר מראש.
הבוס שלה. מתישהו.

השכנה ממול. יותר מאוחר.

כתב מה'טיימס'. בשום פנים ואופן לא.

כמה חברים מהתיכון ששמרה איתם על קשר. אין מנוס.

גריפין. נשימתה נעתקה למראה השם החד-משמעי – ממנו כל כך התאמצה להתעלם מאז הארבעה ביולי, אז שבר את ליבה ועזב אותה לבדה, בלי סיבה הגיונית מלבד... 'לא מרגיש לי נכון יותר, בובה'. אצבעה ריחפה מעל שמו, מתקשה להתעלם מתחילת ההודעה שנגלתה. אֵלִי בְּלִי. היא נרתעה למראה כינוי החיבה. הוא היה בן הזוג שלה חמש שנים וגילים את התפקיד טוב כל כך שאפילו היא נפלה בפח (הוא בהחלט לא היה שחקן כזה מוצלח על הבמה). ראיתי עכשיו בחדשות ואין לי מושג מה בכלל לומר...

"אז אל", לחשה, ובהפעלת כוח מרשימה (על-אנושית, אפילו), מחקה את השיחה בלי לפתוח את ההודעה. לפני שתספיק לשנות את דעתה.

גבי.

אליס פתחה את השיחה, רצף הודעות שלא נענו שאכלס את צידו השמאלי של המסך בדחיפות הולכת וגוברת. לפני שהספיקה לקרוא את כולן רטט המכשיר בידה, ופרצופה של חברתה הטובה הבהב מתחת לסמל שיחת ווייפיי נכנסת.

אליס הצמידה את המכשיר לאוזן ופתחה את המזוודה שלה. "אני מתחרטת שאפשרתי לך לראות שההודעה נקראה."

"גם אני! את מכירה את השירים על ההודעה שלא נענתה? תנסי לא נקראה בכלל!" גבי הייתה החברה הכי טובה של אליס מאז אמצע שנת הלימודים הראשונה שלהן באמהרסט, אז נאלצו לחלוק חדר כנציגות שני עולמות שונים בתכלית (היה בכלל עולם דומה לזה של אליס?) אחרי כמה חודשים, אהבתן המשותפת לפמיניסטית בל הוקס ולסדרה 'אחת שיוודעת' (ולעזאזל הדיסוננס הקוגניטיבי הפמיניסטי) קשרה ביניהן חברות, ועד תום שנתן הראשונה, הייתה גבי היחידה בכל הקמפוס (מלבד חבר הנאמנים) שידע את האמת על משפחתה של אליס. היא הושבעה לסודיות בזמן הטיסה במסוק לבוסטון כשאליס שברה את היר. התגובה היחידה שלה לחשיפה הדרמטית? "זה כנראה מסביר למה את כזאת פרינססה".

ומאז הן צמד־חמד.

"עברו שמונה־עשרה שעות מההודעה האחרונה ששלחת לי. מה זה אמור להביע, אליס?" לרגע השתררה דממה כשגבי קמה מהמיטה בצד השני. "וכל שיחה עוברת ישר למענה הקולי? חשבתי שאת מתה."

אליס הביטה מטה אל תכולת המזוודה, ערכוביה מוזרה של כלי רחצה, נעליים ובגדים שאולי יהיו שימושיים בימים הקרובים ואולי לא (מי שאורז בחופזה מצטער בחופשה). היא שלפה זוג נעלי ספורט לבנות נטולות שרוכים וזרקה אותן לפינת החדר. "אני לא מתה. אין פה קליטה סלולרית באי."

עובדה שפרנקלין היה יכול לשנות לו רצה, אבל לא היה דבר אהוב על אביה יותר מאשר לכפות שליטה על אורחיו כמו עריץ נדיב – כל הביוגרפיות של ויליאם רנדולף הרסט שקרא, הותירו את חותמן

המכאיב. כך שנשארת עם קליטה אינטרנטית מגומגמת שהסתננה מהיבשת, או כלום.

קול נוסף מלמל ברקע. "היא מבינה למה אני מתכוונת," אמרה גבי ופנתה חזרה אל אלס. "זה היה לא רגיש מצידך? להזכיר מוות? רוקסן אומרת שזה לא רגיש."

"את עורכת דין, אני מצפה למידה מסוימת של חוסר רגישות." אלס לקחה את תיק הרחצה שלה לשולחן הנמוך שמתחת לאחד החלונות. היא צפתה בסירות חוצות את המים.

"בדיוק. זה חלק מהקסם." גבי לא היססה. "ולרוקסן אכפת רק כי היא מתה לשמוע רכילות משפחתית."

צווחת התמרמרות נשמעה ברקע, ואלס צחקה לשמע ההקנטות ההדריות המוכרות. רוקסן וולף הייתה עורכת מדור החברה של 'מגזין בונפיייר', אחד מירחוני הדפוס המעטים שנהנו הן מכבוד מצד האינטלקטואלים של ניו יורק והן ממספיק כסף להמשיך לתפקד. כמה שנים קודם לכן, עזרה רוקסן לאלס לספר את הסיפור ששינה הכול – זה שחיסל את דעת הקהל החיובית סביב סטורם, חיסל את ההנהלה הגבוהה של החברה וחירב את יחסיה עם אביה.

ואף שהכתבה הייתה יכולה לשגר את הקריירה של רוקסן לסטרטוספרה, היא העבירה אותה לקולגה שסמכה עליו, לא מוכנה להיות הכלי שימיט על אלס את ההשלכות העתידיות. ברגע האמת, רוקסן תמיד תבחר בדידות ארוכת השנים על פני הטור בעיתון, ושלושתן ידעו זאת.

גבי המשיכה לדבר. "איפה היית? את בסדר?"

"הטלפון שלי היה כבוי."

שתיקה קלה. "כן. טוב, זה נשמע כמו תשובה לאנשים אחרים. לא

לי."

אלס חייכה, שומעת, למרות הקליטה המשובשת, את דלת ההזזה שחצצה בין הסלון לחדר השינה בדירת הגן של גבי ורוקסן בבורום היל, נסגרת בלאט. היא עצמה עיניים והצטערה שהיא לא שם, בחדר המלא שטיחים מחנויות יד שנייה, ורהיטים נוחים וכמות ספרים שצמצמה את המטראז' הפנוי בחצי.

"דברי איתי, הפצירה בה גבי.

אליס השקיפה אל הים הנוצץ, כנראה אחד הנופים היפים בעולם.

"זה מוזר."

"נשמע הגיוני."

"לא, כאילו, זה..." היא היססה, מחפשת אחר הדרך הנכונה לתאר

את רגשותיה. מאמץ חסר תוחלת. לכן אמרה במקום זאת, "חיכו לי

פפראצי בתחנת הרכבת."

"שיט. ברצינות? רוצה שרוקסן תתערכ? כאילו, בטח גם האנשים

של אבא שלך יכולים –"

האנשים של אבא שלה. גם במותו היו לו אנשים. מוזר או לא מוזר?

"לא, אמרה אליס. "טיפלתי – העניין סודר. ואני כבר באי עכשיו,

בכל מקרה."

"אה. האי." בכל שנות חברותם, ביקרה גבי באי סטורם רק פעמים

ספורות. חופשת אביב בזמן הקולג'. כמה סופי שבוע בקיציים שאחרי

הקולג', עד שאליס הפסיקה לחזור לשם. "ו –?"

"ו..." היא היססה. גבי חיכתה מעברו השני של הקו עד שאליס

השלימה לבסוף את המשפט. "עוד חמישה ימים."

"עד כדי כך נורא?"

"טוב, אל תשכחי שהמשפחה שלי לא בדיוק מצטיינת ב... רגשות."

"בעוד שאת כל כך טובה בזה," העירה גבי ביובש.

"היי! אני... משתפרת."

"זה נכון," השיבה גבי מייד, כמו שחברות טובות עושות, יודעת

מתי להצביע על פגמים ומתי להתעלם מהם במופגן. "אז מה שלומך?"

"אני... בסדר?" מה כבר יכלה עוד לומר?

"קשקוש בשכל. את רוצה שאבוא?"

כן.

אבל עם משפחת סטורם כולה ביחד ככה, עם הרגש הלא ברור

הזה – אולי כבר אָבֵל? עדיין הייתה תחושה של משהו אחר. כאילו

פרנקלין עוד רגע ייכנס מבעד הדלת האחורית במגפיים מלאים בבון

וידרבן את כולם להתחרות זה בזה – הראשון שיגיע לקצהו הצפוני

של האי, הראשון שיטפס עד לענף הכי גבוה באלון האדום, מי ידע

לנקוב בשמות כל הציירים על קירות הספרייה, מי ידע מה היה מחיר מניית סטורם בע"מ בפתיחת המסחר הבוקר. אז אולי מדובר בהדחקה, אבל מה שזה לא היה – הזעקת תגבורת בשלב כה מוקדם, תהווה הוראה בחוסר היכולת שלה להתמודד עם זה. מביך.

סירה לבנה קטנה פילחה את המפרץ באופק, כמעט זהה לזו שלקחה בעצמה באותו בוקר. אליס הרימה יד, מרקידה אצבעות על שובל הגלים הלבנים שהותירה אחריה. "אימא שלי הזמינה אנשים ליום שני. לא בטוחה מה יהיה. סוג של טקס אזכרה, לכאורה, אבל מהיכרותי עם אימא שלי, יהיו בר פתוח ורביעיית כלי מיתר או משהו. אבא שלי לא היה דתי, כך שאני בכלל לא בטוחה מה אנחנו הולכים לעשות עם..." היא לא רצתה לומר הגופה. "בכל מקרה. את לא חייבת –" "אני אבוא," אמרה גבי, חר־משמעית. כמו החברות ביניהן. "שלחי לי את הפרטים."

"תבואי עם רוקסן. נחמד פה בעונה." "אה, מגניב, כי באמת תכננתי לשלב את הלווייתו של אביה של חברתי הטובה עם קצת צפייה בעלי שלכת." אליס הגיבה בצחוק לא נשלט, וחזרה למזורדה שלה להמשיך לעבור על תכולתה. קפוצ'ון שחור. מכנסי ג'ינס קרועים. שתי גופיות שחורות. "טוב. בכל זאת תביאי אותה."

למה כל כך הרבה חזיות? למה כל כך מעט גרביים?

למה להביא מברשות ציור, אבל לא צבע?

"אביא. איך אימא שלך?"

שמלה שחורה, לפחות. נעלי עקב.

"אותו דבר, אבל בתוספת חרדה לא פתורה."

"נשמע כיף! וכל השאר שם?"

"ועוד איך. כל הכנופיה. סאם מתנהג כמו שמוק, גרטה דואגת לאימא שלי. לא ראיתי את הילדים. או את אשתו של סאם, אבל אני בטוחה שהיא עדיין מזעזעת." סילה, תוצר של אב מיליארדר שפינק אותה בצורה מוגזמת, עד שנשלח לכלא לכמה עשרות שנים, לא ניחנה ביכולת להשתנות.

"אמילי?" אחותה הקטנה של אליס, התינוקת של המשפחה. בעלת

חנות קריסטלים בוויקפורד, מבעירה מרווה כאילו יש לזה משמעות, ולמרות היותה המרחפת של המשפחה, בת סטורם המועדפת על כולם... אפילו על אליס.

התחושה כבר לא הייתה הדרית. "לא ראיתי אותה עדיין."
 "חשבתי שכולם שם?"

"היא פה, אבל הגעתי רק הבוקר." אליס פתחה מגירה בשידה ודחפה הכול פנימה.

"לא יצאת לדרך אתמול בלילה?"

"אני –" המילים נתקעו בגרונה כשהבינה לאן עתיד קו החקירה הזה להוביל, והיא סגרה את המגירה באוושה חרישית – "כן."

"איפה ישנת אתמול בלילה?"
 "במלונת ליד תחנת הרכבת."

"מה פתאום?" שתיקה. ואז, בתקיפות, "אוי לא, גריפין שם?" גבי אמרה גריפין כמו שאנשים אחרים היו אומרים מקק. "הדפוק הזה. קורה שעושים דברים מתוך אבלות, אליס, אבל אני באמת מאמינה שנוכל להימנע מלעשות את הדברים האלה עם הטרול המכוער הזה." אליס צחקה. הבעיה הייתה שגריפין לא היה טרול מכוער. הוא היה נאה וחם ומצחיק וגילוי לב בצורה משחררת (או לפחות כך נראה כלפי חוץ) – בדיוק ההפך מכל מה שאליס חונכה לרצות, ודי היה בכך כדי לגרום לה להתעלם מכל הסיבות שבעטיין לא התאים לה, במיוחד אחרי שאביה הבהיר שאינו מרוצה מהבחירה. ואז הוא זרק אותה בלי הסברים (טוב, אולי הוא בכל זאת היה קצת טרול מכוער).

"אני צריכה להזכיר לך שחיבבת אותו?"

"וזה בדיוק הסיבה שאני מתעבת אותו עכשיו – נאלצתי לכייל מחדש את מד המנוולים שלי אחרי שהוא –" גבי עצרה לרגע כדי לחשב כיוון מחדש. "אוף. הוא חוזר?"

"את יכולה לתת בי קצת יותר אמון, את יודעת."

"יש לי אמון בלתי נדלה בך בכל הדברים חוץ מזה. בשם אלוהים, את עשית פוני בגללו. אני כמעט עשיתי פוני בגללו." "טוב, קודם כול, זאת מכה מתחת לחגורה. הייתי במקום לא טוב."

ושנית, לא הייתי עם גריפין אתמול בלילה." ברגע שהמילים יצאו מפיה כבר קלטה מה הסגירה.

"אבל היית עם... מישו אחר?" גבריאלה רומרו־חימנז, הפרקליטה הכי טובה בסגוריה הציבורית של ברוקלין, נכנסה לשיחה. "אני חייבת לזוז", אמרה אליס.

"את ממש לא חייבת לזוז לשום מקום, שקרנית אחת."

"התנגדות, מציקה לעדה", השיבה אליס.

"נדחית!"

הצעקה של גבי לוותה בנקישה על דלתה של אליס. "אוי, שיט. אני באמת חייבת לזוז."

"לא! מי זה שם? אף אחד לא יותר חשוב ממני כרגע."

אליס צחקה בזמן שהדלת נפתחה ואחותה הצעירה שרבבה ראש בפתח, העתק מדויק של פני אימה, רק עם קצת יותר נמשים (אף נמש לא היה מרהיב עוז להשתכן על לחייה של אליזבת). "אני חייבת לזוז!" "זה מישו מפורסם? הנשיאה? ראש הבנק העולמי?" שאלה גבי באוזנה.

"אין לי מושג מי זה בכלל ראש הבנק העולמי", אמרה אליס, ואז הוסיפה, "זאת אמילי."

"אה", אמרה גבי, מבינה יותר ממה שאליס הסבירה. "אז כדאי שתלכי באמת. תמסרי לה ד"ש ממני."

"גבי מוסרת ד"ש", אמרה לאחותה, שהגיבה בנפנוף קל ונכנסה לחדר. היא נראתה כמו תמיד, מוכנה ליוגה או מדיטציה או רייקי אנרגטי – יחפה, בגופייה שחורה צמודה ומכנסי סמוראי רחבים עם דוגמה באפור. "היא מוסרת חזרה." "תכתבי לי לגבי יום שני."

"אכתוב." אליס זרקה את הטלפון על המיטה וניגשה אל אמילי, נעצרת לפני שחיבקה אותה, לא בטוחה אם הן עדיין עושות את זה. "היי."

אם גרטה הייתה נוקשות צוננת וסאם היה שחצנות בוטה, אמילי הייתה הכי פחות עצורה מבין האחים. או לפחות הייתה פעם. פתוחה ואמיתית כפי שכל השאר לא היו, באופן אירוני בהתחשב בכך שהעסק

שלה – חנות לרפואה הוליסטית ביבשת – הסתמך כולו על תיירים תפוחי ארנק ודלי תבונה כדי לשרוד.

או ליתר דיוק, אמור היה להסתמך כולו על דברים כאלה, אם אבא שלהם לא היה מממן את כל העסק שבועות ספורים אחרי שאמילי סיימה את הקולג' – עובדה שהרתיחה את סאם וגרטה ללא הרף, אף שפרנקלין מימן את כל חייה של גרטה כסופרת לעתיד ובת לווייה לסעודות צוהריים לאימם, ונתן לסאם משרד בקומה שלו, כדי שיוכל לשחק באדם בוגר, בזמן שאבא שלהם שילם על בתי הספר הפרטיים של ילדיו של סאם ועל מה שסילה הייתה צריכה, מה שזה לא יהיה.

אולי זה בגלל גילה של אמילי – צעירה בחמש שנים מאליס, עם כל ההטבות בהיותה התינוקת של המשפחה. אולי החשדנות שקודדה לתוך השאר אזלה לפני שהספיק הדי-אן-איי של אמילי להתפתל לסליל כפול, אבל בעוד שיתר בני המשפחה הסתירו את האמיתות שלהם, חוששים מחשיפה ומניפולציה, אמילי חיה בגלוי. היא דיברה על רגשות. אמרה לאנשים שהיא אוהבת אותם. זה היה מרענן ומתיש בו־זמנית, ואיש לא ידע להסביר איך בדיוק יצאה כמו שיצאה.

גם לא אליס, ומשום כך התחמקה מניסיונותיה המוקדמים של אחותה לשמור על קשר, כשלא הייתה מוכנה לרגשות. כנותה של אמילי תבעה כנות חזרה, ואליס לא הרגישה מוכנה לזה. ואחרי שהייתה מוכנה, הייתה זו אמילי שנעלמה. שנמאס לה לחכות.

והיה מאוחר מכדי להתנצל. או לפחות כך נדמה. אליס התעטפה בחיבוקה של אמילי, כמעט חונק, כמעט מטהר, ואז... נגמר. כאן וכבר איננו – זהיר – לפני שבת סטורם הצעירה התרחקה מחוץ לאחיזתה של אליס.

אוי. אליס עזבה אותה, האכזבה מציפה אותה כמו גל, מאיימת להטביע אותה תחתיה.

"באת", אמרה אמילי ושמטה זרועות בשקשוק תריסר צמידי חרוזים (לברדוריט, מלכיט, אבן ירח, פרידוט – הבנתם).

"ברור שבאתי."

אמילי הנהנה. "אני רואה. אני שמחה על זה."

מילים שהיו נשמעות כמו האשמה או מניפולציה מכל אחד אחר במשפחה, היו רוויות כאן במשהו אחר – אמת. ואיכשהו זה עורר באליס את הרגש הקרוב ביותר לשיכרון לב שהרגישה עד עכשיו. אפילו אמילי לא הייתה בטוחה שתבוא.

אפילו אמילי לא יכלה לראות באמת למה עזבה מלכתחילה. אליס בלעה מגננה כעוסה. תרגלי קבלה רדיקלית, הייתה המטפלת שלה אומרת. *היי פתוחה. "איך את?"*

היא בקושי התאפקה מלא להתחלחל מעצמה, אבל לא נראה שאמילי הבחינה בשאלה התפלה. היא הגיבה במשיכת כתף עדינה. "בסדר. את יודעת. עד אתמול. אבל החלק הזה דווקא נחמד, לא ידעתי אם את..."

"כן. אף אחד לא ידע," אמרה אליס, משתדלת להתייחס למילים כפשוטן. מתעלמת מהמילים שעלו בגרונה. *הוא היה גם אבא שלי. גם אם היה מעדיף לא להיות.*

"קיווייתי שתבואי לארבעה ביולי." הארבעה ביולי, סוף השבוע הארוך שפרנקלין ואליזבת תבעו עליו בעלות קבועה – חג שצוין בקרב המשפחה, על פי מסורת הכסף הישן בנוי אינגלנד. אם אבותיך נלחמו במלחמת העצמאות, נקראת לחגוג לכבודם בחליפה בהירה מפוספסת ומוקסינים במתחם המשפחתי ביום העצמאות.

אליס החמיצה את כל החמישה האחרונים, אבל ביוני, לראשונה זה שנים, אמילי התקשרה אליה. הזמינה אותה לבוא. ואף שאליס אמרה שתשתדל לבוא, שתיהן ידעו שלא תעשה זאת. והיא אכן לא עשתה. "אני –" היא השתתקה, חושבת על כל הסיבות שבגללן לא הייתה באי מזה חמש שנים. "לא הצלחתי להגיע."

"בטח," אמרה אמילי. "את מאוד עסוקה."

"מה זה אמור להביע?"

"כלום," שיקרה אמילי. "את עסוקה. לא הצלחת להגיע בארבעה ביולי. לא הופתעתי. זאת לא הייתה ההזמנה הראשונה שהתעלמת ממנה."

והינה זה בא. התזכורת שאפילו כתינוקת של המשפחה, שכולה

עליצות ועונג ורוח שטות, אמילי הייתה עדיין סטורם, עדיין מסוגלת לשגר עקיצה חדה. אליס הבינה נכון. "אבא הבהיר בצורה חד-משמעית שאני לא רצויה פה, אָם. וגם אימא."

"כן, אבל זו לא הייתה חתונה שלהם, "השיבה אמילי. "אלא שלי. "אירוע מצומצם בחיק המשפחה, דיווחו אתרי הרכילות שלוש שנים קודם לכן, לצד תמונות מטושטשות שצולמו בעזרת רחפן גבוה מעל האי. אמילי וקלוריה בשמלות בוהו לבנות מתחת לקשת פרחים על רקע חומות האבן הנושנות של האי. בקושי עשרים מוזמנים. שאליס אינה ביניהם.

"מצטערת," אמרה. והתכוונה לכך, גם אם זה יצא חד ומגומגם ורווי טינה, משום שאף אחד מעולם לא העלה בדעתו להתנצל בפניה על הדרך שבה הוגלתה. "קלוריה פה?"
 "היא תגיע. היא מבשלת הערב, אז היא הלכה להביא דברים מהחווה."

אליס זקפה גבות. "אימא נותנת לה לבשל?"
 אמילי חייכה חצי-חיוך, מסרבת לשתף עוד. "אימא אוהבת אותה יותר מאשר את כולנו."

"אי אפשר להאשים אותה על זה," אמרה אליס, מחוות פיוס. "נכון?" שבריר מאמילי הישנה, בת לווייתה בילדות. גרטה וסאם היו קרובים דיים בגיל כך שחברו יחדיו נגד אחיותיהם הקטנות המעצבנות, ואז עזבו, לפלס לעצמם את דרכם בעולם (נניח), והותירו את אליס ואמילי מאחור כצוות – עד שהכול השתנה.

"אמ –" החלה אליס, לא לגמרי בטוחה מה בכוונתה לומר. "אולי בא לך למדוט יותר מאוחר?" אמרה אמילי במקביל, מנחת פיוס משלה. "אוכל להנחות את התרגולת שלך אם תרצי."
 "אולי," היססה אליס, מתאפקת לא לצחוק מעצם הרעיון שיש לה תרגולת מדיטציה. לאליס הייתה תרגולת חרדה. תרגולת עצבים. ובימים אלו, תרגולת מה-לעזאזל-קורה-פה. "מה שלומך?"
 היסוס. "לא משהו. ואת?"

גם אני. "הכול נורא... מוזר."
 "זאת האנרגיה של אבא. הוויברציות לא באותו תדר."

הוויברציות לא בשום תדר, רצתה אליס לומר. אבא מת. אבל היא לא רצתה לערער את שביתת הנשק אליה הגיעו. רעועה ככל שתהיה.

בדיוק כשהשתיקה התחילה להיות מביכה, קראה אליזבת מהקומה למטה. "אמילי! אליס! כדאי שתדרו." ניתן היה להגדיר את הצעקה כחדה אלמלא נשמעה כה מסויגת. "יש לנו אורח."

שתי האחיות הביטו זו בזו, מאוחדות מייד. אמילי סימנה בתנועות שפתיים, "מי?"

אליס משכה בכתפיה. "החברה?" יחסי ציבור, שיווק, הדירקטוריון – אין לדעת מי עשוי להגיע.

אמילי נענעה ראש לשלילה. "לא היו מסוקים."

הם היו שומעים את סטורם בע"מ מגיעים. אליס ניגשה לחלון להשקיף מטה לעבר ביתן הסירות מצידו המערבי של האי, שם עגנה בבוקר את הסירה שלה – שכעת הייתה לה בת לוויה זהה. "מישהו שיודע אילו סירות בנמל שייכות לאי."

"בנות!" קולה של אליזבת הפך כעת צווחני באופן רשמי. דוחק. האחיות נכנסו מייד לפעולה, כפי שאולפו.

אמילי נעצרה בערך שש מדרגות מהתחתית, בפתאומיות כזאת שאליס כמעט הפילה את שתיהן במדרגות, אבל הספיקה לבלום בחדות בקריאת "מה –?"

היא לא סיימה את המשפט, משום שמבטה נדר אל דלת הכניסה הראשית – ממוסגרת בפיתוחים מורכבים ומשובצת זכוכית צבעונית – שם ניצב האורח של אליזבת.

לא האורח של אליזבת. לא, הצופה ארך-הרגליים, מקועקע הזרוע אפור העיניים היה האורח של אליס.

או שאולי לא?

זר הגיע לעיירה.

אלא שהאיש לא היה זר. שאר בני המשפחה בבירור הכירו אותו, ואם לשפוט מאי-השקט הקולקטיבי שלהם, בשילוב מבטים טעונים (סאם), שפתיים קפוצות (גרטה), ושתיקה נוקשה (אליזבת), נראה שלא חיבבו אותו. אפילו אמילי הנינוחה והמקבלת ברמות קיצוניות נראתה

מעורערת קלות מבואו, זוקפת כתפיים וגב כאילו היה לה משהו להוכיח.

וגרוע מזה, הוא בבירור הכיר אותם – מה שאומר שאתמול בלילה הוא הכיר אותה. ולא אמר מילה. אוף, איזו סתומה היא שחשבה שיוכל אי-פעם להיות לה משהו רק שלה. אפילו לא סטון נטול השלכות עם גבר זר.

היא הייתה צריכה לדעת. והיא אכן ידעה – תמיד יש השלכות. הרי אבא שלה לימד אותה את זה, לא?

והגבר הזה, מי שלא יהיה, בא לכאן להנחית אותן. לא נראָה שהבחין בעוינות שהדהדה בחלל הכניסה. יותר מזה, הוא נראה נינוח בצורה לא נתפסת, מעביר את מבטו עליהם בזה אחר זה. היא חיכתה שיגיע אליה, נערכה לכובד משקלו של המבט.

כשהביט בה היה מבטו כה צונן וקצרצר, שכמעט תהתה אם טעתה, ואולי לא הכירה אותו. מבטו חלף על פניה, ואלים מיקדה את תשומת ליבה בו. הוא שלשל את שרוולי החולצה, אבל היא ראתה שמפרקי אצבעותיו אדומים – פצועים עדיין מהאגרופ שהחטיף לצלם מחוץ לתחנת הרכבת, הוכחה שלא דמיינה שום דבר במפגש ההוא... או במה שקרה אחריו.

מה לעזאזל הוא עושה כאן?

מי הוא בכלל?

לפני שהספיקה לשאול החלה אימה לדבר, מסמנת לכולם לעבור לחדר הקדמי הענקי של האחוזה. "טוב. עכשיו שכולם נוכחים, אני מניחה שלג'ק יש מה לומר."

המילים שחררו את התקיעה, וכולם נעו בבת אחת, בתנועה חלקה ולא נחפזת, כאילו ציפו בדיוק לזה. ברור שהשנים שחיו עם פרנקלין הכינו אותם לכך, לרגע בו מתחוללת סערה והרגשות גואים אך לעולם, לעולם לא ניכרים כלפי חוץ.

סערות בסטורם™.

אלים נכנסה בעקבות משפחתה אל החדר הקדמי, צועדת בסוף התהלוכה בניסיון להתעשת.

אבל לא במאסף, לא באמת.

משום שהוא חיכה ליד הדלת, מניח לכולם להיכנס לפניו.
היא היססה על הסף. הסתכלה עליו. אילצה אותו לפגוש במבטה.
עיניו האפורות לא הסגירו דבר, שונות כל כך מבליל אמש, אז הסתכל
עליה בעונג, בתשוקה, ובמשהו אינטימי כל כך שמעולם לא שיערה
שיראה אור יום.

"קוראים לך ג'ק."

הוא לא הסב מבט, אבל היא לא הצליחה לפענח את מבטו. "נכון."
"הם יודעים מי אתה."

"נכון."

"ידעת מי אני."

"נכון." בלי בושה. בלי היסוס.

היא נמלאה כעס. כעס, ותסכול, ומשהו כמו בגידה. היא טעתה.
הוא לא היה יציב כמו הרכבת. והוא לא היה הסוד שלה, העצירה הלא
מתוכננת. הוא היה סוד של מישהו אחר. שהוסתר ממנה.
והוא כאן כדי להשפיל אותה.

והיא בשום פנים ואופן לא תראה לו את זה. לכן זקפה סנטר
במקום זאת ואמרה, "ממש צופה לעניין, אה?" לפני שנכנסה דרך
הפתח, לתוך הכאוס העתיד לבוא.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן